

Odgovori na najčešće
postavljena pitanja

O Smrti i Umiranju (I)

Tematska knjižica

br. **26**

1. Što se sa čovjekovom dušom događa prilikom umiranja, tj. odvajanja od tijela i, odmah zatim, pri njegovom ulasku u duhovni svijet?

'Ponovno oživljavanje čovjeka iz mrtvih i njegov ulazak u vječni život' – E.Swedenborg, 'Nebo i Pakao – 445-452'	2
'Čovjekovo buđenje iz smrti i njegov ulazak u vječni život' – E.Swedenborg, 'Nebeske Tajne - 168-189: 314-319'	5
'Što se događa prilikom smrti' – Sadhu Sundar Singh, 'Vizije iz duhovnog svijeta'	9

2. Ako, dakle, čovjek ne umire, već nastavlja živjeti, odakle potječe strah od smrti, tj. zašto se mnogi ljudi boje umiranja?

'Zašto se mnogi ljudi boje trenutka umiranja' (Bertha Dudde – 1798)	12
'Volja za životom... Strah od smrti...' (Bertha Dudde – 2776)	13
'Čas smrti bez straha... Spremnost' (Bertha Dudde – 6042)	14
'Strah od smrti...' (Bertha Dudde – 6616)	15
'Strah od smrti... Gledanje u duhovno kraljevstvo prije smrti' (Bertha Dudde – 6637)	17
'Promjena dušina prebivališta... Smrt tijela' (Bertha Dudde – 6817)	18
'Strah od smrti kao posljedica ukorijenjene lijenosti duše' – 'Veliko Ivanovo Evanđelje – 4/127:3-8', J.Lorber	19
'O zadobijanju svjesnosti o dušinoj egzistenciji nakon smrti... Tko se boji smrti... i zašto?!' – 'Veliko Ivanovo Evanđelje – 6/67:9-6/69', J.Lorber	20
'Kako će se smrti bojati onaj koji u sebi nosi vječni život u najvećoj jasnosti?!' – 'Veliko Ivanovo Evanđelje – 5/133:7-8', J.Lorber	24

3. Zašto čovjek pati prilikom umiranja, tj. zašto je čovjekova smrt postala bolno iskustvo?

'Čas smrti' (Bertha Dudde – 2348)	25
'Čas umiranja... Objašnjenje patnje' (Bertha Dudde – 4033)	26
'Čovjekova smrt i uzroci bola koji prethodi smrti' – 'Veliko Ivanovo Evanđelje – 8/81, 82', J.Lorber	27

‘Zašto su teške patnje i bol pri umiranju od dobrobiti za materijalističnu dušu nevjernika...’ – ‘Veliko Ivanovo Evanđelje – 8/16:11-13’, J.Lorber.....

33

‘Što u stvari predstavlja čovjekova smrt?!’ – ‘Veliko Ivanovo Evanđelje – 11/30:14’

J.Lorber 33

E.Swedenborg – **‘O svom poslanju’** 34

Sundar Singh – **‘Kratok životopis’** 35

Bertha Dudde – **‘Očeve riječi... tumačenje imena BERTHA DUDDE’** 37

Jakob Lorber – **‘Biografija’** 39

1. Što se sa čovjekovom dušom događa prilikom umiranja, tj. odvajanja od tijela i, odmah zatim, pri njegovom ulasku u duhovni svijet?

**PONOVNO OŽIVLJAVANJE ČOVJEKA IZ MRTVIH
I NJEGOV ULAZAK U VJEČNI ŽIVOT**

445. Kada tijelo više nije sposobno u prirodnom svijetu vršiti njegove funkcije koje korespondiraju sa mislima i osjećajima njegovog duha koje on ima/prima iz duhovnog svijeta, onda se za čovjeka kaže kako je umro. To se događa kada disanje pluća i kucanje srca prestanu. No čovjek ipak ne umire; on je tek odvojen od tjelesnog dijela koji mu je bio od koristi u svijetu, jer sâm čovjek (i dalje) živi (tj. nastavlja živjeti): Rečeno je da sâm čovjek živi, budući čovjek nije čovjek poradi njegovog tijela nego poradi njegovog duha, jer duh je onaj koji u čovjeku razmišlja, a misao sa osjećajem je ono što čini čovjeka. Otud je jasno da čovjek kada umre samo prijeđe iz jednog svijeta u drugi (ili 'očigledno je prema tome iz ovoga kako je smrt čovjeka samo prijelaz iz jednog svijeta u drugi'). I to je razlog zašto u Riječi u njezinom unutarnjem značenju 'smrt' predstavlja uskrsnuće i nastavak života.

446. Postoji najdublja/najunutarnija komunikacija duha sa disanjem i sa kucanjem srca, misao duha komunicira sa disanjem, a njegov osjećaj, koji pripada ljubavi, sa srcem; posljedično tome, kada ova dva pokreta u tijelu prestanu, smjesta nastupa razdvajanje (duše i tijela). Ova dva pokreta, naime, disanje pluća i kucanje srca, su sâme veze čijim je prekidanjem duh prepušten sebi samome; a tijelo se, budući je onda lišeno života svojeg duha, hladi te započinje raspadati. Ova najdublja/najunutarnija komunikacija čovjekovog duha je sa disanjem i sa srcem, pošto o ovima zavise svi vitalni pokreti, ne samo u tijelu općenito već u svakom njegovom pojedinačnom dijelu.

447. Nakon razdvajanja, čovjekov duh ostaje u tijelu jedno kratko vrijeme, ali jedino dok rad srca nije u potpunosti prestao, što se događa različito u skladu sa stanjem bolesti od koje je čovjek umro, kod nekih srce nastavlja raditi jedno određeno vrijeme, kod drugih opet ne tako dugo. Čim ovaj rad prestane čovjek je ponovno oživljen; ali to je učinjeno od strane Gospoda jedino. Ponovno oživljavanje znači izvlačenje duha iz tijela, a njegovo uvođenje u duhovni svijet je ono što se obično naziva ponovnim oživljavanjem (reanimacijom).

Duh nije odvojen od tijela sve dok rad srca nije prestao, iz razloga da srce korespondira sa osjećajem koji pripada ljubavi, koja je sâm život u čovjeku, jer od ljubavi svatko ima/dobija svoju životnu toplinu; posljedično tome, sve dok ova sjedinjenost postoji (= dok traje), postoji korespondencija, i tako život duha u tijelu.

448. Kako je ostvareno ovo ponovno oživljavanje (reanimacija) bilo mi je i rečeno i ukazano putem živog iskustva. Stvarno iskustvo mi je bilo podareno da bi mogao u potpunosti znati kako se događa.

449. S obzirom na tjelesna osjetila sam bio doveden u stanje bezosjetljivosti, tako skoro u stanje umiranja, ali su unutarnji život i mišljenje/misao ostali neoslabljeni (= nastavili su normalno funkcionirati), kako bi mogao percipirati i zapamtiti stvari koje mi se događaju, i koje se događaju onima koji su ponovno oživljeni iz mrtvih. Percipirao sam kako je disanje tijela bilo skoro sasvim oduzeto; ali se unutarnje disanje duha nastavilo u sjedinjenju sa slabim i tihim disanjem tijela. Onda je najprije bila uspostavljena komunikacija pulsa srca sa božanstvenim kraljevstvom, pošto to kraljevstvo korespondira sa srcem u čovjeku. Mogli su se vidjeti anđeli iz tog kraljevstva, neki na udaljenosti, a dva kako sjede blizu moje glave. Tako je sav moj vlastiti osjećaj ljubavi (affection = sklonost) bio oduzet ikako su misao i percepcija ostali.

[2] U ovom sam stanju bio nekoliko sati. Onda su se duhovi koji su bili oko mene povukli, pretpostavljajući kako sam mrtav; i percipirao se aromatični vonj poput onog u balzamiranog tijela, jer kada su prisutni božanstveni anđeli sve što pripada lešu se percipira kao aromatično, a kada duhovi to percipiraju oni ne mogu prići; i na ovaj način se zli duhovi drže dalje od čovjekova duha kada je uveden u vječni život. Anđeli koji su sjedili pored moje glave su bili tihi, i samo su razmjenjivali svoje misli sa mnom; i kada su njihove misli primljene, anđeli znaju da je čovjekov duh u stanju u kojem može biti izvaden/izvučen iz tijela. Ova razmjena njihovih misli je bila ostvarena gledanjem u moje lice, jer na ovaj način se u nebu razmjenjuju misli.

[3] Budući su misao i percepcija ostali, da bi mogao saznati i zapamtiti kako je ostvareno ponovno oživljavanje, percipirao sam kako su anđeli najprije pokušali ustvrditi koja je bila moja misao, da li je bila poput misli onih (ili 'o čemu sam razmišljao, da li sam razmišljao poput onih') koji umiru, koja(/e) je obično o vječnom životu; također da su željeli (o)držati moj um u tom razmišljanju. Nakon toga mi je bilo rečeno kako se čovjekov duh održava u svojoj posljednjoj misli kada tijelo umire, dok se ne vrati mislima koje su od (= pripadaju/potječu/izviru iz) njegove generalne ili vladajuće ljubavi u svijetu. Posebice mi je bilo dozvoljeno vidjeti i osjetiti kako se odvijalo, tako reći, povlačenje i izvlačenje unutrašnjosti mojeg uma, stoga mojeg duha, iz

tijela; i bilo mi je rečeno kako je to od Gospoda, i da se na taj način ostvaruje uskrsnuće.

450. Božanstveni anđeli koji su sa onim koji je ponovno oživljen se ne povlače od njega (= ne napuštaju ga), budući oni ljube svih; ali kada je duh takav da više ne može biti združen sa božanstvenim anđelima, on čezne otići od njih. Kada se to dogodi, dolaze anđeli iz Gospodnjeg duhovnog kraljevstva, kroz koje je dano korištenje svjetla; jer prije toga on nije vidio ništa, tek samu misao. Bilo mi je također ukazano kako se ovo zbiva. Izgledalo je kao da anđeli odmotavaju, tako reći, presvlaku (coat) sa lijevog oka prema korijenu nosa, da bi se oko moglo otvoriti i bilo u stanju gledati. To je jedino privid, ali duhu se pričinja kako je doista napravljeno. Kada se presvlaka tako prividno odmotala pojavljuje se slabašno svjetlo (ili 'slabašan osjet svjetla'), ali ono je vrlo mutno/potamnijelo, poput onog koje se vidi kroz očne kapke pri prvom buđenju iz sna. Meni je ovo mutno/potamnijelo svjetlo uzelo nebesku nijansu, ali mi je kasnije bilo rečeno kako boja varira. Onda se javlja osjet kako je nešto nježno bilo odmotano sa lica, i kada je to učijeno onda je uvedena/potaknuta duhovna misao. Ovo odmotavanje sa lica je također privid, koji predstavlja prelazak duha iz prirodne u duhovnu misao. Anđeli su izuzetno pažljivi da iz onog koji je ponovno oživljen jedino proizlaze takve ideje koje imaju ukus ljubavi. Oni mu sada kažu kako je on duh. Kada je počeo uživati svjetlo, duhovni anđeli pružaju novom duhu svaku službu/uslugu koju bi mogao poželjeti u tom stanju, i podučavaju ga o stvarima (iz) drugog života u onoj mjeri u kojoj ih može razumjeti. Ali ako on nema želju biti podučen, duh čezne otići iz društva anđela. Usprkos tome, anđeli se ne povlače od njega, nego on sebe razdvaja od njih; jer anđeli ljube svakoga, i za ničim ne žude toliko kao za tim da pružaju uslugu/služe, podučavaju, i uvode u nebo; ovo sačinjava njihov najveći užitak. Kada se duh tako povukao, on je primljen od strane dobrih duhova, i sve dok ostaje u njihovom društvu što god je moguće mu biva napravljeno. Ali ako je živio takav život u svijetu koji bi ga spriječio uživati društvo dobrih, on čezne otići od njih, i ovaj se doživljaj ponavlja sve dok ne dođe u zajednicu sa takvima koji su u potpunom skladu sa njegovim životom u svijetu; i sa takvima pronalazi svoj vlastiti život, i što je iznenađujuće, on onda vodi onakav život kakav je vodio na svijetu.

451. Ovo početno/uvodno stanje čovjekova života nakon smrti traje samo nekoliko dana. Kako je on nakon toga vođen iz jednog stanja u drugo, i konačno ili u nebo ili u pakao, će biti rečeno u onome što slijedi. Ovo mi je, također, bilo dozvoljeno naučiti putem višestrukog iskustva.

452. Razgovarao sam sa nekima trećeg dana nakon njihove smrti, kada su se stvari gore opisane (br. 449, 450) dogodile. Također sam razgovarao sa trojicom koje sam poznavao u svijetu, kojima sam spomenuo kako je u tijeku organiziranje ukapanja njihovih tijela; Rekao sam, ‘njihovo ukapanje’; čuvši to oni su bili zahvaćeni izvjesnim čuđenjem, govoreći kako su bili živi, i da je stvar koja im je služila u svijetu ono što sada biva ukopano. Nakon toga su se uvelike čudili da nisu vjerovali u ovakav život nakon smrti dok su živjeli u tijelu, a posebice da je jedva itko u Crkvi tako vjerovao. Oni koji, u svijetu, nisu vjerovali u nikakav život duše nakon života u tijelu su uvelike posramljeni kada otkriju za sebe kako su živi. Ali oni koji su sebe potvrdili u toj nevjeri traže združivanja/veze sa sebi sličnima, i razdvojeni su od onih koji su imali vjeru. Takvi su većim dijelom priljubljeni nekoj paklenoj zajednici, budući su oni također negirali Božanstvo te su prezirali istine Crkve. Jer u onoj mjeri u kojoj itko sebe potvrdi protiv vječnog života njegove duše on sebe također potvrdi protiv svega što pripada nebu i Crkvi.

E.Swedenborg ‘Nebo i Pakao – 445-452’

***

ČOVJEKOVO BUĐENJE IZ SMRTI, I NJEGOVO ULAZAK U VJEČNI ŽIVOT

168. Pošto mi je bilo dozvoljeno/omogućeno, kao što sam spomenuo ranije (vidi br. 70), obznaniti korak za korakom kako netko prelazi iz života tijela u onaj vječnosti (= iz života kojeg čovjek živi u prirodnom svijetu, u vječni život u duhovnom svijetu), tako da se spozna (= da bi ljudi mogli naučiti) put/način kako je čovjek probuđen (ili ‘osviješćen’ = tj. kako postaje svjestan da nije doista umro već da nastavlja živjeti), to mi je bilo ukazano ne slušanjem (= riječima, tj. tako da mu je netko to ispričao) već uz pomoć stvarnog iskustva.

169. Bio sam doveden u stanje gdje su moja tjelesna osjetila bila učinjena neosjetljivima/otupljelima, to jest, skoro u stanje ljudi koji umiru, ali je pri tome moj unutarnji život, zajedno sa mojom sposobnošću razmišljanja, ostao nedirnut. To je bilo učinjeno kako bi mogao percipirati i zadržati u pamćenju što se događa ljudima koji su umrli i koji su bili probuđeni (ili ‘osviješćeni’), sa/uz dovoljno (u)disanja da podrži život (ili ‘da bi živjeli’), i nakon toga sa bešumnim disanjem. (vidi br. 607)

170. Božanstveni anđeli su bili prisutni okupirajući predio srca, tako da sam u srcu/srcem izgledao ujedinjen sa njima – tako ujedinjen da je naposljetku jedva išta mojega bilo ostavljeno osim što dolazi iz misli i rezultirajuće percepcije. Ovo je trajalo nekoliko sati.

171. Na ovaj je način moja komunikacija sa duhovima u svijetu duhova, koji su pretpostavljali kako sam napustio život tijela, bila prekinuta.

172. Uz božanstvene anđele koji su okupirali predio srca, tu su bila također još dva anđela koji su sjedili pored moje glave, I ja sam percipirao kako se ovo događa svima.

173. Anđeli koji su sjedili kod moje glave su bili potpuno tihi, i komunicirali su njihove misli jedino pomoću facijalnih izražaja (= **izraza na licu**). Iz ovog sam percipirao kako je tako reći drugačije lice bilo položeno povrh moga vlastitoga, dva lica u stvari, pošto su tamo bila dva anđela. Kada anđeli percipiraju da su njihova vlastita lica bila primljena oni znaju da je čovjek umro.

174. Nakon što su prepoznali svoja vlastita lica, oni su proizveli određene promjene oko predjela usta, i na taj način su mi komunicirali njihove vlastite misli; jer normalno je za božanstvene anđele govoriti posredstvom usta. Ovo mi je omogućilo percipirati njihov ne-verbalni izričaj misli/razmišljanja (= **dakle, oni govore čovjeku koji umire ne pomoću riječi, već određenim pokretanjem usta**).

175. Počeo sam primjećivati mio-miris poput onog u leša koji je bio balzamiran, jer kada su božanstveni anđeli prisutni, sve što ima veze sa lešom miriše kao nešto miomirisno. Ali kada zli duhovi to pomirišu oni se nisu u stanju približiti.

176. U međuvremenu sam u predjelu srca bio čvrsto održavan ujedinjen sa božanstvenim anđelima, što sam percipirao i također osjetio u mom kucanju srca.

177. Bilo mi je usađeno u um da anđeli podržavaju kojegod religiozne i svete misli čovjek ima u trenutku smrti. Bilo je također usađeno da ljudi koji umiru normalno/obično razmišljaju o vječnom životu a jedva uopće o fizičkom zdravlju i sreći. Anđeli ih prema tome podupiru u razmišljanju (= **podupiru njihove misli**) o vječnom životu.

178. Božanstveni anđeli ih održavaju u tom razmišljanju prilično dugo vrijeme prije nego se povuku i oslobode mjesto duhovnim anđelima koji su sljedeći u njihovoj pratnji (**ili 'koji su njihovi sljedeći pratioci'**). Tijekom svega ovoga, oni pretpostavljaju, iako mutno/nejasno, kako i dalje žive u tijelu.

179. Čim se unutarnji dijelovi tijela počnu hladiti, vitalne supstance su razdvojene od čovjeka, gdjeod ove mogu biti (**ili 'gdjegod se one nalazile'**), čak ako su opkoljene sa tisuću kompliciranih zapreka (**ili 'isprepletene u tisuću labirintnih spletova'**). Jer djelotvornost Gospodnje milosti, koju sam već doživio kao živu privlačnu silu, je tako velika da ništa vitalno ne može zaostati.

180. Božanstveni anđeli koji su sjedili kod moje glave su bili sa mnom jedno značajno dugo vrijeme prije nego sam tako reći bio probuđen/osviješćen. Kada

su govorili oni to nisu radili vokalno. Iz njihovog ne-verbalnog izričaja misli/razmišljanja sam percipirao da su oni nisu obazirali na sve zablude i neistine, smješkajući im se doista ali ne iz poruge (= da bi se podrugivali) već kao da uopće nisu bili zainteresirani za njih. Njihov govor je misao koja nije verbalizirana, i govor je kojeg oni počinju koristiti sa dušama sa kojima su prvi koji će biti prisutni.

181. Sve do sada je čovjek koji je na ovaj način bio probuđen od strane božanstvenih anđela u jednoj mutnoj vrsti života. Kada za njega dođe vrijeme da bude predan duhovnim anđelima, postoji jedan interval između dolaska duhovnih anđela i odlaska božanstvenih. Bilo mi je također ukazano kako duhovni anđeli djeluju tako da čovjek može izvući korist od (ili 'iskoristiti dobrobiti') svjetla, što je opisano u nastavku ovog subjekta u uvodnoj sekciji sljedećeg poglavlja.

182. Jednom kada su božanstveni anđeli prisutni sa čovjekom koji je bio probuđen/osviješćen oni ga ne napuštaju, jer oni ljube svakoga. Ali kada je duša takva (= takve prirode) da ne može više podnijeti biti (tj. izdržati u društvu) sa božanstvenim anđelima, ona čezne otići od njih. Kada se to dogodi pristižu duhovni anđeli koji mu priskrbuju dobrobiti svjetla (ili 'omogućavaju mu koristiti svjetlo'), jer do ovog trenutka on nije bio motritelj ičega već je samo bio zaokupljen mišlju/razmišljanjem (ili 'jer do ovog trenutka on nije ništa vidio, već je samo razmišljao').

183. Bio mi je ukazan način na koji ovi anđeli funkcioniraju. Da bi otvorili oko i podarili dobrobit (ili 'omogućili korištenje') svjetla, izgledalo je kao da prema pregradnoj stijenci nosa odmotavaju površinska tkiva lijevog oka. Sam čovjek sve ovo percipira kao stvarno zbivanje, no u stvari je to privid.

184. Jednom kada je mala membrana oka bila odmotana pojavljuje se određena vrsta svjetla, iako mutnog, sličnog svjetlu kojeg netko vidi kroz očne kapke tek nakon buđenja. I on doživljava stanje spokoja, jer božanstveni anđeli ga i dalje štite. Istovremeno se spušta određena vrsta sumraka, boje neba kada se na njemu pokazuje jedna mala zvijezda. No uočio sam raznolikosti u ovom fenomenu.

185. Nakon ovog izgleda kao da je nešto nježno odrolano od lica, i toj osobi je dodjeljena percepcija. Dok se to događa anđeli djeluju sa najvećom mogućom brigom da bi spriječili da iz njega proizađe ijedna osim nježne/blage ideje, to jest, one koja izražava ljubav. Onda mu je omogućeno shvatiti kako je duh.

186. U ovom trenutku započinje njegov život. Najprije je sretan i radostan, jer on je svjestan kako je ušao u vječni život. To je reprezentirano sa bijelim svjetlom koje se pretvara u krasnu nijansu žute, koja simbolizira njegov početni život, što će reći, da je on božanstven isto kao i duhovan.

187. Njegovo primanje nakon toga u zajednicu dobrih duhova je reprezentirano sa mladićem koji sjedi na konju kojeg usmjerava u pravcu

pakla. Ali konj ne može napraviti ni jedan jedini korak. Čovjek je reprezentiran kao mladić pošto je od trenutka kada uđe u vječni život on među anđelima, i tako se njemu čini kao da je u cvijetu mladosti.

188. Sljedeći stadij njegovog života je reprezentiran njegovim silaženjem sa konja i pješačenjem, pošto nije u stanju pokrenuti konja. Onda je u njega usađeno kako će biti snabdjeven sa saznanjima o istini i dobru.

189. Nakon toga on vidi staze koje se nježno uspinju nagore. Ove naznačavaju kako će malo po malo biti vođen do neba, posredstvom saznanja o istini i dobru i uz pomoć samo-spoznaje. Jer bez samo-spoznavanja i bez saznanja o istini i dobru, nitko ne može biti doveden do tog mjesta.

314. Nakon što je probuđenom/osviještenom čovjeku, to jest, duši, bilo osigurano korištenje/dobrobit svjetla tako da je sposoban (raz)gledati oko sebe, ranije spomenuti duhovni anđeli mu pružaju svaku moguću vrstu dobrostive službe koju bi on mogao poželjeti u tom stanju (= drugim riječima, ljubazno mu izlaze u susret). Oni mu također kažu o stvarima koje postoje u sljedećem životu ali jedino ukoliko ih je on u stanju primiti. Ako je imao vjere, i ako za time žudi, oni mu također ukažu čudesa i krasote neba.

315. Ali ako on nije vrste koja želi biti upućena (= ako nije tip čovjeka koji voli da mu se govori, tj. koji hoće biti upućen), probuđena osoba, ili duša, je u tom slučaju revna napustiti društvo tih anđela (= drugim riječima, baš kao što bi napravio i za života u ovom svijetu!). To anđeli jako brzo percipiraju, budući se u sljedećem životu sve ideje koje sačinjavaju čovjekovu misao komuniciraju. Kada ih revno želi napustiti, nisu oni koji ga ostavljaju (= odustaju od njega), već je on onaj koji prekida vezu sa njima. Anđeli ljube svakoga i iznad svega drugog žele vršiti dobrostive službe, obavijestiti ga i voditi do neba. Njihovo glavno zadovoljstvo se sastoji u činjenju tih stvari.

316. Jednom kada duša prekine svoju vezu na ovaj način on je onda primljen od strane dobrih duhova, i dok je u njihovom društvu oni mu također pružaju svaku vrstu dobrostive službe. Ali ako je u svijetu njegov život bio takav da ne može boraviti u društvu dobrih osoba, on je revan otići od njih također. Ovo se opetovano ponavlja sve dok se on ne združi sa vrstom ljudi koji odgovaraju u potpunosti životu kojeg je vodio u svijetu. Sa njima on tako reći otkriva svoj vlastiti život. U tom trenutku, što je zapanjujuće, on vodi među njima život sličan onome kojeg je vodio u tijelu. Ali jednom kada su duše povratile taj život, oni onda započinju novu fazu života. Neki su nakon dužeg, neki nakon kraćeg vremenskog intervala od tamo vođeni u pakao. Ali ljudi koji su prebivali u vjeri u Gospoda, nakon što je započela nova faza, su postepeno vođeni do neba.

317. Neki su dovedeni do neba sporije, neki brže. Doista, vidio sam neke ljude koji su bili uzdignuti do neba istog trenutka nakon smrti. Navest ću ovdje samo dva primjera.

318. Izvjesni je duh jednom prišao te govorio sa mnom. Određeni znakovi su jasno ukazivali kako je on tek nedavno napustio zemaljski život. Zamišljajući kako se i dalje nalazio na svijetu, on najprije nije znao gdje je bio; ali jednom kada mu je bilo ukazano kako se nalazio u drugom životu i da više nije imao nikakvih materijalnih vlasništava, takvih poput kuće, bogatstva, i tome sličnog, već se nalazio u drugom kraljevstvu u kojem je bio lišen svega što je posjedovao u svijetu, on je bio uvelike ojađen, ne znajući kojim će putem krenuti ili gdje će živjeti. Bilo mu je međutim rečeno kako je Gospod jedini Koji osigurava za njega i svakoga drugoga. U tom je trenutku bio ostavljen samom sebi razmišljati na isti način kao što je to činio u svijetu. Započeo je razmišljati o tome što će sada napraviti kada je bio lišen svih onih stvari koje su život činile mogućim (misli svakoga su u drugom svijetu jasno percipirane). Ali u svom jadu je on bio doveden u društvo božanstvenih anđela koji su bili iz predjela srca i koji su mu pružili svaku moguću dobrotivu službu koju je požudio. Nakon toga je ponovno bio prepušten sebi samome, i vrlinom dobročinstva je započeo razmišljati o tome kako bi mogao uzvratiti toliku ljubaznost. Sve to je dokazalo kako je tijekom svoga života bio vođen dobročinstvom izvedenim iz vjere. Posljedično tome je odmah bio uzdignut do neba.

319. Također sam ugledao drugoga koji je od strane anđela smjesta bio uznešen u nebo, da bi (tamo) bio prihvaćen od strane Gospoda te mu se pokazala nebeska slava. Bilo je još mnogih drugih iskustava, koja su uključivala ostale koji su bili uznešeni gore u nebo nakon izvjesnog vremena.

E.Swedenborg 'Nebeske Tajne – 168-189: 314-319'

***

ŠTO SE DOGAĐA PRILIKOM SMRTI?

Jednog sam se dana, dok sam molio u samoći, iznenada našao okružen sa velikim mnoštvom duhovnih bića, ili bi se mogao ovako izraziti, čim su moje (duhovne) oči bile otvorene našao sam sebe poklonjenog u prisustvu povećeg društva svetaca i anđela. Najprije sam bio donekle zbunjen, kada sam ugledao njihovo blistavo i veličanstveno stanje te sa njima poredio svoju podređenu kvalitetu. No istog časa sam bio umiren (u smislu, 'oni su olakšali to moje stanje') njihovom iskrenom simpatijom te ljubavlju nadahnutim prijateljstvom. Već sam ranije u svom životu doživio mir Božjeg Prisustva, ali zajedništvo/druženje sa ovim svecima mi je nadodalo novu i prekrasnu radost. Tijekom našeg razgovora, primio sam od njih odgovore na svoja pitanja koja su se ticala mojih poteškoća o mnogim problemima koji su me zbunjivali. Moje je prvo ispitivanje bilo o tome što se događa u trenutku umiranja i o

stanju duše nakon smrti. Rekao sam: ‘Mi znamo što se sa nama događa između dječje dobi i starosti, ali ne znamo ništa o onome što se događa u trenutku smrti ili iza kapija smrti. Ispravnu informaciju o tome mogu imati jedino oni s druge strane smrti, nakon što su ušli u duhovno kraljevstvo. Možete li nam’, zapitao sam, ‘dati ikakvu informaciju u tome?’

Na ovo je jedan od svetaca odgovorio: ‘Smrt je poput sna. Prilikom prelaženja (u drugi svijet) nema boli, osim u slučaju nekoliko tjelesnih bolesti i mentalnih stanja. Kao što je iscrpljen čovjek svladan dubokim snom, tako čovjeku nadolazi san smrti. Smrt mnogima dolazi tako iznenada, da oni jedino uz velike poteškoće shvaćaju kako su napustili materijalni svijet, i ušli u svijet duhova. Zbunjeni mnogim novim stvarima koje vide oko sebe, oni zamišljaju kako su u posjeti nekoj zemlji ili gradu u fizičkom svijetu, koje ranije nisu vidjeli. Tek nakon što su bili potpunije podučeni, shvaćaju da je njihovo duhovno tijelo drugačije od njihovog prijašnjeg materijalnog tijela, i priznaju kako su, u stvari, bili prebačeni iz materijalnog svijeta u svijet duhova.’

Drugi tamo prisutan svetac je na moje pitanje dao ovaj daljnji odgovor: ‘Obično,’ reče, ‘u trenutku smrti tijelo izgubi svoju sposobnost osjeta. Ono nema boli, već je jednostavno prevladano sa određenim osjećajem pospanosti. Ponekad u slučajevima velike slabosti, ili nakon nesreće, duh odlazi dok je tijelo još svjesno. Onda su duhovi onih koji su živjeli bez primisli o duhovnom svijetu, ili o pripremi za ulazak u njega, budući su tako iznenada prenešeni u svijet duhova, izuzetno zbunjeni, te u stanju velike patnje zbog svoje sudbine, tako da, tijekom prilično dugog perioda, moraju ostati u nižim i mračnim predjelima prijelaznog stanja. Duhovi ovih nižih sfera često silno maltretiraju ljude u svijetu. Ali jedini kojima mogu nauditi su oni koji su njima sličnog uma, koji njihovom vlastitom voljom otvore svoja srca da bi ih primili. Ti bi zli duhovi, sjedinjujući se sa ostalim zlim duhovima, učinili izuzetnu štetu u svijetu da Bog svugdje nije odredio nebrojene anđele za zaštitu Svojih ljudi, i Njegovog stvaranja, tako da su Njegovi ljudi uvijek sigurni pod Njegovom zaštitom (Psalam 91).’

Zli duhovi mogu ozlijediti u svijetu jedino one koji su slične prirode kao i oni, i tada to mogu napraviti jedino u ograničenoj mjeri. Oni mogu, doista, gnjaviti pravedne, ali ne bez Božjeg dopuštenja. Bog ponekad doista daje Sotoni i njegovim anđelima dopuštenje iskušavati i proganjati Njegove ljude, tako da bi iz kušnje mogli izaći snažniji i bolji, kao kada je Sotoni dozvolio progoniti/opsjedati Njegovog slugu Joba. Ali od takve kušnje vjernik više dobija nego gubi.’

Drugi od prisutnih svetaca je kao odgovor na moje pitanje dodao, ‘Mnogi čiji životi nisu bili predani Bogu, kada trebaju umrijeti, kao da padnu u nesvjest; no što se u stvari događa je da kada ugledaju odvratna i vražja lica zlih duhova koja su ih okružila, oni zanjeme i paraliziraju se od straha. U drugu ruku, umiranje vjernika je često potpuno nasuprotno ovome. On je izuzetno sretan jer vidi anđele i svete duhove koji mu prilaze da bi mu poželjeli dobrodošlicu. Zatim, njegovim je voljenima, koji su umrli ranije, također dozvoljeno biti kraj njegove samrtne postelje, i voditi njegovu dušu u duhovni svijet. Pri ulasku u svijet duhova on se istog časa osjeća kao kod kuće jer ne samo da su sa njime njegovi prijatelji, već je on, dok se nalazio u svijetu sebe odavno bio pripremao za taj Dom pomoću njegovog povjerenja u Boga i zajedništva sa Njime.’

Nakon toga je četvrti svetac rekao, ‘Uvoditi duše ljudi iz svijeta to je anđeoski posao. Obično u duhovnom svijetu Krist Sebe otkriva svakome (no) u stupnjevima slave koji se razlikuju u skladu sa stanjem duhovnog razvitka svake duše. Ali u nekim slučajevima, On Sam dolazi na samrtnu postelju da bi poželio dobrodošlicu Svojem sluzi i u ljubavi mu briše suze, i (u)vodi ga u Raj*. Baš kao što dijete koje se rađa u svijetu otkriva kako je snabdjeveno svime što mu je potrebno, tako isto duša, pri ulasku u duhovni svijet otkriva kako su joj sve potrebe namirene.’

Sadhu Sundar Singh ‘Vizije iz Duhovnog Svijeta’

*Na ovu temu, časa smrti i prijelaza duše u duhovni svijet, naš je Gospod i Otac, Isus Krist, u pero Svoga sluge Jakoba Lorbera objavio prekrasno Otkrovenje pod naslovom: ‘**Prikaz scena sa kreveta umirućih**’. Knjiga je dostupna i može se skinuti na sljedećoj adresi:

<http://www.akademijavjecnogproljeća.org/lorber.html>

2. Ako, dakle, čovjek ne umire, već nastavlja živjeti, odakle potječe strah od smrti, tj. zašto se mnogi ljudi boje umiranja?

Bertha Dudde, br. 1798, 31 Siječanj 1941

ZAŠTO SE MNOGI LJUDI BOJE TRENUTKA UMIRANJA?!

Trenutak umiranja je za mnoge ljude postao stvar nesavladivog straha, oni su zabrinuti i preplašeni svakom mišlju o njemu, a to je uvijek znak nedovoljne zrelosti duše. Duša nesvjesno prepoznaje svoje manjkavo/oskudno stanje i percipira da je smrt tijela kraj njezina zemaljskog postojanja... ona intuitivno osjeća da nije najbolje iskoristila svoj zemaljski život, i zbog toga ljudsko biće (pro)nalazi kako je misao o smrti zastrašujuća. Neizvjesnost nakon smrti ju uznemirava, ona je puna sumnje u svezi života nakon smrti pa ipak ona nije sasvim uvjerena niti da je njezin život konačno završen. I baš ova nesigurnost/neizvjesnost u svezi 'poslije' ju čini zabrinutom u pogledu trenutka odvajanja od svijeta. Što je čovjek zreliji to ga misao o smrti manje pogađa, razlog tome počiva u spoznaji/realizaciji da stvarni život ne započinje sve do smrti tijela. Preduvjet za ulazak u svjetlosne sfere je sposobnost da se zemaljski život preda/napusti sa lakoćom/radosno budući da čovjek onda više nije priljubljen uz zemaljska vlasništva (= materijalne stvari), on je prevladao materiju...

Sve što čovjek ostavlja iza sebe na Zemlji su zemaljska vlasništva za kojima više ne bi trebalo žudjeti već ih veselo i sa radošću odbaciti/napustiti. Sve što je čovjeku milo na Zemlji on treba biti sposoban napustiti/odustati od toga sa lakoćom/radosno, onda će njegov odlazak sa ovog svijeta biti lagan. Ne smije biti ničeg što čovjeka vuče nazad ili će oslobađanje od Zemlje uvijek biti borba. Posljedično tome svaka žudnja treba biti prevladana u ranijem stadiju tako da smrt može u bilo koji trenutak pristupiti ljudskom biću i nikad ga ne iznenaditi. Jednako odlučna za fizički kraj ljudskog života je želja za Bogom jer svatko tko žudi za Bogom je sretan kada njegov zemaljski život dođe do kraja. Duhovno je on već u tim sferama i samo čezne za onim trenutkom koji će ga konačno odvesti gdje njegov duh želi ići, u njegov istinski dom. Otud trenutak smrti može značiti zabrinutost/uznemirenost, strah i stravu za jednu osobu, dok za drugu može biti dodjeljivanje/darivanje nečeg o čemu je dugo

sanjao i čemu se nadao. Za njega je to oslobađanje od svake forme, i označava ulazak u vječno kraljevstvo, u vječnu slavu...

Ono na što ljudsko biće gleda kao smrt može biti njegov ulazak u vječni život ako je svjesno živio svoj život, to jest, sa Bogom, i stoga je zreo za život u vječnosti... Međutim, to može zaista predstavljati smrt, duša to osjeća i plaši se trenutka koji će neizbježno doći kada je vrijeme zemaljskog života, kojeg je Bog odredio za ljudsko biće, završilo. Svaki čovjek bi prema tome trebao razmišljati o trenutku svoje smrti i gledajući u (ili 's obzirom na') njega svjesno živjeti svoj zemaljski život, to jest, tako da unaprijedi/oplemeni svoju dušu da ona može ostvariti stupanj zrelosti koji osigurava lagan i bezbolan prelazak sa Zemlje u vječno kraljevstvo. AMEN

***

Bertha Dudde, br. 2776, 16 Lipanj 1943

VOLJA ZA ŽIVOTOM... STRAH OD SMRTI...

Volja ljudskog bića za životom/življenjem je vrlo snažno razvijena sve dok je zrelost njegove duše i dalje vrlo niska, što je sasvim razumljivo budući ga svijet i dalje obuzima/očarava i daje mu pričinu (ili 'pretendira/pretvara se') kako ispunjava njegove želje. Ljudsko biće nalazi odustajanje od njegovog zemaljskog života izuzetno teškim sve dok mu nedostaje vjere u život nakon smrti, budući potonje čini da on na život na Zemlji gleda drugačije. Vrlo duboko posvećena/privržena osoba na zemaljski život gleda tek kao na prijelazno mjesto, kao na školu koju mora pohađati kako bi bio primljen u kraljevstvo gdje započinje stvarni život. I ova vjera će mu također dati snagu prevladati sve prepreke i poteškoće zemaljskog života, dok se nevjernik često slama i odbacuje svoj život pretpostavljajući kako ga je on sam sposoban trajno dokončati. Svatko sa vrlo dubokom vjerom će rado dati svoj život ako se to od njega zahtjeva budući usmjerava svoju pažnju prema životu nakon smrti njegova tijela i njegovoj čežnji za unijom sa Bogom, pošto osjeća kako je to primarno istinski život. Sve dok ljudsko biće jedino obraća pažnju na Zemlju i njezina dobra on koči/spriječava svoje težnje za uzlazom, on žudi svijet sa svakom žilicom svojeg bića i misao kako će jednog dana morati napustiti ovaj svijet je za njega nepodnošljiva i depresivna.

A to otkriva njegovo stanje uma pošto njegova ljubav za svijetom umanjuje njegovu ljubav spram Boga i drugih ljudi, i stoga je čovjek i dalje duhovno nezreo, to jest, njegova duša se još nije ujedinila sa duhom u sebi, on još nema

svjesnost i ništa mu bolje nije poznato od njegova zemaljskog života. U tom slučaju je za njega svaka misao o smrti strašna, on želi živjeti da bi uživao, on žudi svjetovna dobra i zanemaruje/prezire duhovne vrijednosti. I ovaj se duhovno nizak nivo ne može dovoljno puno kritizirati pošto je ljudsko biće sada u velikoj opasnosti izgubiti njegov zemaljski baš kao i duhovni život. Ako ne iskoristi svoj zemaljski život da bi pronašao sjedinjenje sa Bogom on će živjeti uzalud i za njega je bolje izgubiti zemaljski život nego se najdublje zaljubiti u materiju, što je istoznačno sa duhovnom smrću. Zemaljski život je milost dana ljudskom biću poradi višeg razvoja i za nadvladavanje (ili 'da bi se izdignuo iznad') materije kako bi mogao ući u duhovno kraljevstvo... Međutim, ako zbiljski zadatak ljudskog bića na Zemlji biva zanemaren on sebe veže za materiju i mora na silu biti odvučen/odvojen dokončavanjem njegovog zemaljskog života. Sve dok je misao o fizičkoj smrti nepodnošljiva za čovjeka on ne obraća dovoljno pažnje na njegov stvaran zemaljski zadatak. Volja za životom je u njemu toliko jaka da će učiniti sve da bi ga zaštitio i produžio u vjeri kako je njegov život u njegovim vlastitim rukama, a ipak on se plaši da ga ne izgubi prerano. Jedino sa mišlju o onostranom, u vjeri o dušinom životu nakon smrti, užas od smrti se započinje povlačiti i onda ljudsko biće razumije kako je njegov zemaljski život samo pripremna faza za stvaran život koji će trajati vječno. AMEN

***

Bertha Dudde, br. 6042, Rujan 4, 1954

ČAS SMRTI BEZ STRAHA... SPREMNOST...

Uvijek budite spremni zamijeniti vaš zemaljski život za život u duhovnom kraljevstvu, onda vas čas odlaska sa ove Zemlje NIKAD neće iznenaditi a niti ćete ga se ikada morati bojati. Štogaod razmišljate ili činite, uvijek sebe pitajte da li je to pravilno preda Mnom, onda ćete živjeti svjesno i raditi na unaprijeđivanju vaše duše... tako ćete živjeti za kraljevstvo onostranog, a ovo kraljevstvo onostranog će za vas biti kraljevstvo svjetla, zbog kojeg ćete rado odustati od vašeg zemaljskog života pošto je ono vaš istinski dom.

Samo kada bi vi ljudi bili sposobni shvatiti da je vaš zemaljski život jedino proba/test, da on nije stvaran život nego tek priprema za ovaj stvaran život, i da se stoga trebate uvijek jedino usredotočiti da ga ispravno procjenite ... Ali vi smatrate zemaljski život kao jedini važan život a stvaran život u duhovnom kraljevstvu razmatrate isuviše malo... ako uopće i vjerujete u njega. Vi

koristite svu vašu snagu za potpuno nevažne stvari i ne pripremate se dovoljno za život koji leži pred vama.

Čas smrti je naumljen biti čas vašeg izbavljenja, kad odbacujete vaše zemaljsko odjelo kako bi ušli u svjetlo i slobodu u kraljevstvu mira i blaženstva... Vi ste trebali svjesno i radosno gledati ka tom času i veselo se odreći zemaljskog života u zamjenu za puno bolji život. Međutim, vi ćete ostvariti ovu svjesnost kada ste, u živoj vjeri, živjeli život praćenja Isusa, jer jedino onda ćete jasno prepoznati svrhu vašeg zemaljskog života i vaš cilj... jer jedino onda ćete znati sve međuodnose i također o slobodnom i blaženom životu u duhovnom carstvu... jer jedino onda ćete biti probuđeni, i zato ćete prema tome malo cijiniti zemaljski život i svjesno stremiti prema životu u duhovnom kraljevstvu, u svjetlu i sreći...

Zasigurno ste obavještavani o njemu ali ćete vi to jedino prihvatiti kao istinu kada je ljubav u vama zapalila svjetlo... Otud vi najprije morate živjeti život ljubavi.... Onda vas smrt više neće plašiti, onda ćete već imati vezu sa duhovnim kraljevstvom, onda će od tamo toliko puno ruku posegnuti za vama koje će vam ukazivati put do kraja vašeg zemaljskog života... I onda ćete živjeti svaki dan na Zemlji kako je Moja volja... Onda ćete pripremiti sebe na blaženi kraj, i čas vašeg odlaska sa ove Zemlje će za vas biti buđenje u život u svjetlu i veličanstvenosti. AMEN

***

Bertha Dudde, br. 6616, 8 Kolovoz 1956

STRAH OD SMRTI...

Smrt je samo prolaz u život koji će trajati zauvijek. Vi ljudi se ne bi morali bojati smrti ako bi vaš život na Zemlji korespondirao sa Mojom voljom... da ste ovaj zemaljski put putovali (s)u(kladno) Božanskom redu, jer onda prilikom suočavanja sa smrću ne bi bili užasnuti, budući bi se onda vaša duša radovala zbog toga što je sposobna pobjeći tijelu kako bi se vratila u svoj dom gdje je zemaljsko tijelo sasvim suvišno, gdje se ne može govoriti o prestanku postojanja nego gdje će Slobodan život u obilju svjetla i snage čekati na dušu. Isus Krist je uskrsnuo iz groba trećeg dana... On vam je demonstrirao kako ne postoji tako nešto kao prestanak postojanja nakon smrti tijela, On vam je priskrbio dokaz kako ispravan način života samo rezultira u promjeni zemaljskog u duhovno tijelo, da ljudsko biće nastavlja postojati, da je jedino njegova čaura doživjela transformaciju, koja je apsolutno nužna za boravak u

duhovnom kraljevstvu... I svi vi ste sami sposobni ostvariti ovu transformaciju, i smrt bi onda doista izgubila svoj žalac (1 Korinćanima 15:55). Ali budući vi ljudi ne vjerujete u život nakon smrti, vi zanemarujete sebe pripremiti za boravak u duhovnom kraljevstvu, a budući vaša duša stoga nema ama baš nikakvo očekivanje (= nikakvu budućnost kako će) sebe odjenuti nakon smrti u blistavo duhovno odjelo vi se bojite smrti, i to sa pravom, jer ne možete prestati postojati no zemaljska težina može i dalje prijanjati uz vas, i vaše buđenje nakon smrti neće biti sretno... No vi se hoćete probuditi bez obzira kako je vaša duša nesavršeno oblikovana... ona će otkriti kako nije i ne može prestati postojati... I ove se sudbine nesvjesno pribojavate vi ljudi koji se bojite smrti.

Pa ipak trebate se prisjetiti Onoga Koji je nadvladao smrt... Isus Krist vas želi probuditi u život, On vam želi dati jedan vječno-neuništivi život kojeg nikad više nećete izgubiti. Prihvatite ovaj dar milosti, prisjetite se Njega tijekom plašljivih sati i preporučite Mu svoju dušu, i apelirajte Mu da joj ne dopusti pasti žrtvom smrti, nego da bude milosrdan prema njoj i pomogne joj ostvariti život... I, doista, vaša zamolba Njemu neće biti upućena uzalud... Vaš će strah nestati da bi ga zamijenio blaženi spokoj, spokoj kojeg jedino Isus Krist može dodijeliti duši. Živa vjera u Isusa Krista raspršuje sav užas od smrti, jer ljudsko biće zna da će ponovno ustati, baš kao što je Isus Krist ustao trećeg dana.

Ali svatko bez ove vjere u Njega će se bojati smrti ili će vjerovati kako će prestati postojati, da će se vratiti u zaborav odakle on zamišlja za sebe kako je potekao... I on će, kao i ostali koji su na Zemlji živjeli bez Isusa Krista, imati grubo buđenje... I trebat će proći jako dugo vrijeme prije nego su uvjereni da nisu prestali postojati, te da mogu izbjeći njihovo beživotno stanje ako zazivaju Onog Koga su odbili priznati na Zemlji, ali Koji im jedini može ponovno dati život... Smrt treba jedino biti prijelaz u novi i besmrtni život... Ona ne treba ni zbog čega brinuti ljude, pošto je Isus Krist nad njom prevladao, pošto je On ostvario djelo Spasenja kako bi ljude izbavio od stanja koje je na svijet bilo dovedeno od strane Njegovog neprijatelja (Sotone)... Ali Isusovo djelo Spasenja i uskrsnuće nisu na pravilan način cijenjeni od strane ljudi... Mnogi znaju za njih ali ipak ne vjeruju, i prema tome su oni također nesposobni izvući koristi od učinaka/posljedica/djelovanja djela Spasenja i Uskrsnuća... Ali živa vjera daje ljudima čvrsto uvjerenje i prema tome također otklanja svaki njihov strah od smrti... I ovi će blaženo zaspati u Gospodu i radosno se sa Njime probuditi u kraljevstvu svjetla i blaženstva... Jer oni vječno više neće kušati smrti, nego će uvijek jedino imati vječni život.

AMEN

***

STRAH OD SMRTI... GLEDANJE U DUHOVNO KRALJEVSTVO PRIJE SMRTI

Duhovna smrt je puno gora nego fizička smrt (ili 'od tjelesne smrti'). Duhovna smrt je ono čega se ljudi nesvjesno boje ako se boje umrijeti. Strah o onome što će se dogoditi nakon što umru je strah koji dolazi ljudima koji ne vjeruju u dalji život (ili 'u nastavak života').

Strah je nesvjesna ispovijest (ili 'nesvjesno priznavanje') duševne nezrelosti. Ljudima nedostaje takvo znanje i prema tome također i povjerenje u milostivog Boga i nada u pomoć koja bi im bila dana ako bi pitali za nju. Duša je u potpunom mraku i plaši se još mračnije nepoznate noći koja tek dolazi (ili 'koja će tek doći').

Sazrela/usavršena duša čeka u miru svoj posljednji sat. Ona žudi za oslobođenjem od svoje izvanjske čahure/ljuske. Ona se (be) povjerava Njemu u Kojeg vjeruje i (po)stavlja se pod Njegovu milost. Često takve duše mogu, prije njihove smrti, (po/za)gledati u to Kraljevstvo kojeg iščekuju. One ozareno otvaraju njihove oči da bi ih zauvijek zatvorili, bježeći iz tijela u Kraljevstvo u koje su gledali (= u smislu, 'na kojeg su bacili brzi pogled').

Strah od smrti je jasan znak stanja duše. Takve duše moraju primiti mnogo pomoći od svojih bližnjih, tako da se one, čak u njihovoj posljednjoj minuti mogu probuditi i posegnuti za Onim (ili 'prema Onome') Koji im može i hoće pomoći

Mirna i iskrena molitva Isusu Kristu može pomoći svakome nagore prema Njemu Koji suosjeća sa svakom dušom koja se bori sa strahom od smrti i pomoći će im do unutarnjeg mira... Te duše će prepoznati tu pomoć i posegnut će za tim posljednjim konopcem spasenja (lifeline = misli se na konopce koji su privezani na palubi i jarbolima tako da bi se mornari, u slučaju da postoji opasnost od upadanja u more ili da ih val odnese, mogli uhvatiti). One će kroz ljubav svojih bližnjih biti uzdignute ka Isusu Kristu Koji pred iskrenom molitvom za pomoć neće zatvoriti Svoje uho.

Prema tome, vi morate posebice pomoći onima koji se boje umrijeti. Poradi tog straha oni priznaju da su i dalje daleko od svjetla i prema tome daleko od Boga. To također pokazuje/označava da im treba pomoć, jer inače bi, kada osjećaju da je čas odlaska sa ove Zemlje došao, bili ispunjeni blaženim mirom.

Pružiti uplašenim dušama vašu podršku i preklinjati Isusa Krista Osobno da se smiluje takvoj duši, to je djelo velike milosti. Ova molitva za pomoć, u ljubavi, će biti uslišena (= u smislu, 'čut će se') i može značiti spasenje za tu dušu tako da može biti spašena od noćne tame. AMEN

***

Bertha Dudde, br. 6817, April 28 1957

PROMJENA DUŠINA PREBIVALIŠTA... SMRT TIJELA...

Duša je vaše stvarno Ja koje je besmrtno, koje nakon smrti tijela samo mijenja svoje prebivalište, koje je završilo svoj zemaljski napredak kako bi nastavilo sazrijevanje u drugim sferama ako ne ostane protivno Meni i tako siđe u ponor. Otud vas misao kako se ne morate bojati smrti treba činiti jako sretnima, da ćete živjeti premda morate napustiti ovu Zemlju... i da je taj život daleko više ugodan i veseo nego to zemaljski život jednog ljudskog bića ikad može biti. Vi sa radosnim očekivanjem trebate gledati naprijed prema danu kada će vaš izvanjski pokrov biti oduzet vašem stvarnom Ja, kada će sva težina otpasti od vas a vi ćete biti sposobni sa lakoćom i radosno sebe uzgignuti u svoj istinski dom, koji vam doista nudi nezamislive divote. Trebate biti radosni pred činjenicom da za vas nema smrti pošto će vaša duša samo doživjeti promjenu prebivališta što ju može učiniti beskonačno sretnom...

I zato, zašto se plašite smrti ili očekujete kraj vašeg zemaljskog života sa nelagodom? Zašto je smrt za vas ljude postala užasom, zašto u vama pobuđuje osjećaj straha kada, u stvarnosti, ona naposljetku nije ništa drugo nego prijelaz u drugu sferu? Zato što vi nesvjesno osjećate kako niste živjeli vaš zemaljski život ispravno, i zato što vaša duša ne postiže svjetlo koje bi odnijelo sav njezin strah... Jer osoba koja udovoljava Mojim zapovijedima ljubavi, koja tako živi život na Zemlji u skladu sa Mojom voljom, nema straha od smrti već čezne odbaciti svoj zemaljski pokrov budući žudi za svojim istinskim domom, budući je ljubav u njemu zapalila blistavo svjetlo i, dok gleda naprijed, on također zna kako se nalazi blizu Mene, gdje ga nikakva patnja i bol, nikakva tuga ne može dodirnuti, gdje se osjeća zaštićenim od strane Moje ljubavi... Svi ljudi bi mogli imati ovu blaženu izvjesnost, da će kada odu sa ove Zemlje zamjeniti žalosno i teško postojanje za ovaj osjećaj sigurnosti, samo ako bi živjeli svoj zemaljski život sa ovim ciljem na umu... ako bi uvijek slijedili njihov unutarnji glas koji ih jasno obavještava o Mojoj volji... ako bi već na Zemlji ušli u ispravan odnos sa Mnom, svojim Bogom i Ocem od vječnosti.

Misao kako njihov život završava sa smrću tijela je već najbolji dokaz kako čovjekov način života ne korespondira sa Mojom voljom, jer ova ideja dolazi od utjecaja protivnog duha koji želi onemogućiti ljude da steknu ispravnu realizaciju i prema tome također neprestano povećava njihovu žudnju za uživanjem zemaljskog postojanja do punine... jer ti ljudi ne vjeruju u besmrtnost njihove duše, oni joj nameću ista ograničenja kakva nosi sudbina vanjskog okvira...

I zato na sve načine nastoje kušati zemaljski život, uvijek jedino uzimajući u obzir njihovo tijelo ali ne njihovu dušu koja, nakon fizičke smrti, mora prihvatiti radije nesigurnu sudbinu, koja neće biti sposobna doživjeti divote svojeg istinskog doma, pošto zahvaljujući svojoj nesavršenoj naklonosti ona ne može naći/dobiti pristup sferama gdje ju očekuju nezamisliva blaženstva. Iako je duši i dalje moguće sebe razdvojiti od ponora i ući u više sfere, unatoč tome je potrebno puno više truda i nastojanja nego na Zemlji, i bez pomoći će to biti nemoguće, pa ipak će i tada duša morati sakupiti svoju vlastitu volju, što je puno lakše na Zemlji. Vlastito Ja ne može prestati postojati ali stvara svoju vlastitu sudbinu blaženstva ili agonije... i jedino kada ljudi za njihovo tijelo više ne smatraju kako je 'živo' već nauče prepoznati dušu unutar tijela kao njihovo stvarno Ja, jedino kada nauče vjerovati u besmrtnost njihove duše, će oni živjeti odgovornije na Zemlji i onda se više neće niti bojati smrti, koja se jedino tiče zemaljskog tijela ali ne duše koja u njemu prebiva. Onda će oni živjeti u skladu sa Njegovom voljom i čeznuti za časom kada će duši biti dozvoljeno napustiti svoj zemaljski pokrov kako bi onda ušla u kraljevstvo koje je njezin istinski dom. AMEN

***

Strah od smrti kao posljedica ukorijenjene lijenosti duše...

4/127 [3] (Gospod): 'Jednom kada je duša bila potpuno preporođena i prešla je u istinsku životnu aktivnost, sav jad i isprazan strah od smrti i uništenja nestaju. Ali duše koje još nisu dosegle pravi/potreban nivo unutarnjeg životnog-savršenstva i dalje zadržavaju određenu tugu za umrlim voljenima i izvjesni strah od njihove vlastite smrti, kojeg se ne mogu u potpunosti riješiti dok su u ovom svijetu sve dok njihova duša nije unutar njihova duha i duh je izrastao unutar nje.

[4] Pogledajte na sasvim razmaženo dijete koje od svojih najranijih dana nije bilo naviknuto na rastuću aktivnost (ili 'kojem nije bila uvjetovana sve veća i veća aktivnost'). Ono će dobrono objesiti lice (u razočaranju) ako, kad napuni dvanaest godina, mora ući u ozbiljnu i trajnu aktivnost, iako je ova u skladu sa

njegovom snagom. Ono započinje plakati, postaje tužno, očajno, također gnjevno i puno jarosti spram onih koji ga započinju nagoniti/podsticati na stalan rad.

[5] S druge strane, pogledajte dijete istih godina koje je od njegovih najranijih dana bilo angažirano u ozbiljnom radu, u skladu sa njegovom snagom. Sa kakvom radošću i zadovoljstvom se takvo dijete nastavlja kretati cijeli dan bez umaranja.

[6] Baš kao što lijena duša uvijek ima veliki strah od svake ozbiljne i trajne aktivnosti, ona također ima, što potječe iz istog izvora, strah od smrti i čak se boji ozbiljnije bolesti.

[7] Ponekad ste bili u stanju promatrati kako uistinu marljivi i vrijedni ljudi imaju daleko manji strah od umiranja od onih koji su lijeni ali, istovremeno, ljube dobar život. A ovaj strah neće napustiti te duše sve dok se ne angažiraju u pravilnoj aktivnosti.

[8] Naravno, vi mislite kako je ovaj strah uvjetovan tek odsustvom informacije i znanja u svezi onostranog. Ali Ja vam govorim: To nikako. Ovaj je jedino posljedica duboko-ukorijenjene lijenosti duše. A duša je, potajno podozrijevajući kako će sa odbacivanjem njezina tijela njezino daljnje postojanje biti izuzetno aktivno, poradi toga neutješna/nesretna i razvija izvjesnu groznicu koja onda vodi do jedne vrste sumnje po pitanju budućeg postojanja.'

Gospod Isus Krist, Koji je utjelovljeni Jehova Stvoritelj, Jedini Bog i naš Vječni Otac 'Veliko Ivanovo Evandjelje – 4/127:3-8' J.Lorber

***

O zadobijanju svjesnosti o dušinoj egzistenciji nakon smrti... Tko se boji smrti... i zašto?!...

6/67 [9] (Gospod): 'I gledaj, skoro ista stvar (ova 'ista stvar' se odnosi na prethodno tumačenje Gospoda Koji se, da bi dao korespondentnu ideju o zbivanjima u čovjekovoj duši, poslužio metaforom o razvoju ploda i njegova sjemena koje u sebi nosi životnu-klicu) se može primjeniti po pitanju jasne i potpune svjesnosti ljudske duše. Sve dok je čovjek bez nje, u njezinom tijelu duša, koja se pak razlikuje od tijela, nije zrela za život. Ona je i dalje previše i vrlo prisno priljubljena uz tijelo, i pored sudbine njezinog tijela nije sposobna percipirati mnogo toga, - i čak i najbolja objašnjenja nisu u stanju nezreloj duši dati unutarnju, potpunu svjesnost o životu.

[10] Jednom kada je duša, kroz svoju vlastitu aktivnost i uz pokoravanje Mojem učenju, postigla spomenutu životnu zrelost, njoj više za nju ne treba nikakvog dokaza. Ili, zar je tebi potreban dokaz kako si živ u tvome tijelu?

Zasigurno ne, i smijao bi se u lice svakoga tko bi ti pokušao dokazati da si živ i pokretan i sposoban biti aktivan u svim pravcima. Da li bi ikakav dokaz da si i dalje živ, bez obzira koliko on bio uvjerljiv, a pružen ti je tijekom tvog sna, tebi koristio, pošto ga ti uopće ne bi mogao čuti?

[11] Gledaj, svaka životinja također ima dušu, čija suština također mora biti duhovno-supstancijalna i prema tome neuništiva, inače ona ne bi mogla dodijeliti životinjskim udovima ikakav pokret. Idi i daj jednoj životinji tumačenje u svezi njezine duše i činjenice da ona živi jedino kroz dušu. Da li bi životinja razumjela što si joj rekao? Zasigurno onoliko malo kao da si pričao sa kamenom? Zašto životinja ovo ne razumije i zašto joj nedostaje riječi da bi drugoj životinji priopćila svoje osjećaje?

[12] Gledaj, životinjske duše su iz nužnosti i dalje preduboko zakopane u njihovo tijelo i ne osjećaju skoro ništa pored svojih fizičkih potreba. Svatko tko pokušava uvježbati neku životinju za jednostavan zadatak mora, kako bi bio shvaćen, učiniti veliki napor da bi potaknuo/probudio životinjsku dušu u njezinom tijelu.

[13] Vjeruješ li kako ima ljudi čije duše nisu puno iznad životinjskih duša, doista, ponekad ih one (= duše životinja) čak očigledno nadvisuju? Dakle, bio bi to potpuno uzaludan pothvat i napor pokušati već ovdje dovesti takve duše riječima do unutarnje svjesnosti života. Za takve je ljude ovdje sasvim dovoljna slijepa, tiha vjera da će njihove duše živjeti nakon fizičke smrti i da oni moraju očekivati ili nagradu ili kaznu, zato da bi prihvatili neki zakon i red, kao što vol prihvaća njegovo breme. Sve ostalo se mora odgoditi dok se ne dosegne drugo životno stanje.

[14] Inteligencija jedne životinje se može probuditi/potaknuti na korisnu aktivnost jedino kroz neku bolnu disciplinu. Isto važi i za običnog svjetovnog čovjeka čija duša jedino stremlji ka zadovoljavanju njegovih fizičkih žudnji i ne nadmašuje životinjsku dušu skoro po ničemu osim po sposobnosti govora.

6/68 [1] Već sam ti ukazao razlog zašto ljudi poput tebe sve do sada nemaju svjesnost o preživljavanju/egzistenciji duše nakon fizičke smrti, i ti ćeš ga morati razumjeti. Međutim, strah od fizičke smrti ne nastaje toliko uslijed slabe/maglovite svjesnosti o egzistenciji duše nakon odbacivanja tijela, već radije poradi ljubavi spram svijeta i samo-ljubavi. Kroz ove dvije vrste ljubavi duša postaje sve više i više stopljena sa svojim tijelom, što rezultira u tome da ona na taj način mora sve više i više zadobiti svjesnost o postupku umiranja, nestajanja i dokončanja što joj uzrokuje svaku vrstu straha i tjeskobe/patnje.

[2] Gle, patrijarsi ove Zemlje se nisu bojali fizičke smrti, već su vrlo često jedino čeznuli za oslobađanjem od njihovog krhkog tijela. Poradi njihovog pobožnog ponašanja u životu oni su s vremena na vrijeme imali jasnovidne

trenutke i vizije u duhovno kraljevstvo, putem čega su zadobili jasnu i istinsku svjesnost o dušinom životu nakon odbacivanja tijela.

[3] No u sadašnje je vrijeme skoro sva ljudska vjera u Boga nestala. Odakle će, dakle, doći čovjekova jasna svjesnost o dušinom životu nakon fizičke smrti?

[4] Kažem vam: Pošto se izvor sveg života skoro univerzalno niječe nije ništa neobično ako se snažno niječe također i dušino preživljavanje fizičke smrti.

[5] Idite Saducejima i otkrit ćete kako su oni vrlo svjetovni, sebični ljudi koji uopće ne vjeruju u Boga i, prema tome, potpuno negiraju besmrtnost ljudske duše. Oni smatraju budalom svakog tko u nju vjeruje i pokušavaju to dokazati kroz izvjesnu ispraznu priču, nazivajući ju suludom maštarijom iscrpljenog/nejakog uma.

[6] Nadalje, pogledaj istinske cinike, koji su učenici svjetovno-mudrog Grka Diogena! Oni su čak istinski neprijatelji života i proklinju silu koja ih je dovela u život bez njihovog odobrenja. Da budemo sigurni, oni žive vrlo moralnim, skromnim životom i preziru svaki luksuz, doista, čak i najmanji komfor u životu. Za njih je smrt najveći blagoslov, i nakon smrti oni ne očekuju život već vrlo radosno pozdravljeno ne-postojanje.

[7] Tome nasuprot (ili 'u kontrast tome'), vi u današnje vrijeme i dalje možete pronaći ljude u Indiji koji komuniciraju sa dušama umrlih ljudi kao da su ovi i dalje živi i sa njima raspravljaju tisuće tajni. Ti ljudi nemaju ni najmanjeg straha od fizičke smrti, - štoviše, dan čovjekovog umiranja je za njih dan istinske radosti a rođenje djeteta u svijetu dan istinskog jadikovanja.

[8] Gledaj, ovo ukazuje na velike razlike između ljudi što se tvog pitanja tiče! Stvari kojih se jedni ljudi izuzetno boje, drugi ljudi koji vjeruju u različita učenja i imaju drugačija očekivanja ih se ni najmanje ne boje. Najveći strah od fizičke smrti imaju Židovi, čemu je razlog njihova velika ljubav spram svijeta i njihova senzualnost. Svatko tko ove hrani/njeguje tako brižno kao Židovi mora postepeno izgubiti svaki trag uzvišenog svjetla, jer ništa nije tako štetno za istinsko i živo svjetlo vjere kao sama ova nečestitost, raskalašenost i stvarno bludničenje, koji su jedno duže vrijeme bili puno gori među Židovima nego čak među najneupućenijim poganima. Ovaj grijeh u stvari potapa dušu u baruštinu tijela i ubija čak i samo tijelo. Ako je to tako, odakle će takva duša uzeti svjesnost o životu, punu svjetla?

[9] Ti si čovjek sa kojim Sam Ja vrlo zadovoljan, i u prikladno vrijeme ću usaditi svjesnost o životu u tvoju dušu. Međutim, u svom si se ranijem životu ti, također, uvelike prepuštao grijesima tijela, i gle, to je razlog zašto, usprkos tvog vrlo istraživačkog uma, ti do sada još nisi dosegao potpuno istinsko i nepogrešivo svjetlo. U tvom sadašnjem čednom životu ćeš uskoro ostvariti više unutarnjeg životnog-svjetla i više nećeš pitati kao sada. – Da li Me sada razumiješ?

[10] Gostioničar će: ‘O da, itekako dobro sam Te razumio. Da, uistinu, Gospode, Ti sveznajući, grijesi moje mladosti su konzumirali puno životne snage moje duše i sada kad sam stariji sam itekako svjestan njezinog odustva. Pitanje ostaje kako bi se to do nekog stupnja moglo i može nadomjestiti.’

[11] (Gospod): ‘Sve dok čovjek živi na ovoj Zemlji i pun je žive, ozbiljne volje, sve to je sasvim moguće, čega je David živi, valjan primjer, jer on je, također, nekoć počinio mnoge tjelesne grijeha što tebi nije neznan. No u pravo je vrijeme skupio hrabrosti, i iz ljubavi spram Boga više nije sagriješio i postao je, prema tome, čovjek po Božjem srcu. Jer doista, na nebu je veća radost zbog jednog grešnika koji, prepoznajući njegove grijeha kao takve, iste prezire, doista se pokaje, koji vrši istinsku i razumnu pokoru, sebe skroz na skroz popravi i više ne sagriješi, nego nad 99 pravednih kojima pokora nikad nije bila potrebna. Ili, zar nije također istinito među ljudima da se čovjek više raduje poradi izgubljenog i ponovno pronađenog predmeta, bez obzira kako bezvrijedan on bio, nego zbog njegovih velikih blaga koja nikad nisu bila izgubljena? Gle, to također važi za Boga, i da to nije tako, doista, ti Me ne bi imao kao svoga gosta u ovoj tvojoj gostionici!

[12] Više je nego istina kako su ti grijesi tvoje mladosti nanijeli izvjesnu štetu, i tvome tijelu i pri tom tvojoj duši. No pošto si ti to spoznao i potpuno si odustao od svojeg grijeha, Ja Sam došao u tvoju kuću da bi ti dao potpuno izliječenje od svih tvojih bolesti/nevolja/zala.

[13] Gdje god je Meni omogućen pristup, omogućen je pristup potpunom oprostjenju svih grijeha, svjetlu i samom vječnom životu. Ja ti, prema tome, mogu reći da ste tvoje domaćinstvo i ti sada bili uvelike blagoslovljeni, a rezultati ćete podučiti bolje nego Ja sada; jer sada Sam ti Ja dao tek učenje i obećanje, ali jedino u ispunjenju ćeš percipirati istinu iznutra u svoj njezinoj potpunosti.’

6/69 [1] (Gospod): ‘U-istinu, govorim ti: Tkogod čuje Moju Riječ, prihvati ju kao istinu i vjerno živi i djeluje sa njom u skladu, odsada neće ni osjetiti niti kušati smrt. No onaj koji Me želi tegliti putem kao dobar plijen, hodajući ukorak sa svijetom (ili ‘[prateći ritam svijeta](#)’), će na kraju svoga zemaljskog života osjetiti malo duhovne utjehe u životu, i jedino će u onostranom postati jasno što je u njemu prevladavalo.

[2] Najuzvišenija mudrost želi voditi čak neposlušne duhove i bića do dobra i istine i u tu svrhu je smislila najprikladnija sredstva koja za nepokajničkog grešnika ne mogu imati okus poput meda i mlijeka, - pa ipak, da li će oni biti promijenjeni to će uvijek ovisiti o njegovoj vlastitoj volji.

[3] I na taj način već ovdje sve ovisi o ozbiljnoj čovjekovoj volji. Ako se on ozbiljno popravi i, pun povjerenja, zatraži Boga – uvijek u Moje ime – za nešto što je ispravno i dobro, bit će mu dano u skladu sa njegovim istinskim

poboljšanjem i njegovom vjerom i povjerenjem. Ti sada možeš biti u potpunosti zadovoljan sa ovim Mojim najistinskijim obećanjem.

[4] Onaj koji o svemu ovome duboko razmisli i djeluje tome sukladno će biti poprilično sretan u svakom pogledu i više neće biti pun straha i tjeskobe/nemira poradi fizičke smrti, čak ako je prethodno bio vrlo veliki i težak grešnik. Jer Bog, Otac Nebeski, Me poslao na ovaj svijet jedino poradi grešnika, a ne poradi pravednih (**Matej 9:12, 13**), a kao što je Otac poslao Mene, Ja ću k grešnicima poslati vas, jer jedino bolesnima, a ne zdravima, je potreban doktor.'

Gospod Isus Krist, Koji je utjelovljeni Jehova Stvoritelj, jedini Bog i naš Vječni Otac 'Veliko Ivanovo Evanđelje – 6/67:9-6/69' J.Lorber

***

Kako će se smrti bojati onaj koji u sebi nosi vječni život u najvećoj jasnosti?!

5/133 [7] (Gospod): 'Kako će se onaj koji u sebi nosi vječni život u najvećoj jasnosti bojati smrti, i koji je u potpunom savršenstvu postao u sebi gospodar života? On je itekako svjestan činjenice da oni koji će ubiti tijelo neće biti u stanju ni na koji način ozlijediti dušu i njezin vječni životni-duh. A duša će time za vječnost ostvariti nevjerojatnu dobit, kada teško tijelo više nije prisutno. Sva blaga ovog svijeta to nisu u stanju nadomjestiti.

[8] Tko god ovo vidi unutar sebe u najvišoj i najdubljoj temeljnoj životnoj jasnoći, se zasigurno neće bojati smrti fizičkog tijela.'

Gospod Isus Krist, Koji je utjelovljeni Jehova Stvoritelj, Jedini Bog i naš Vječni Otac 'Veliko Ivanovo Evanđelje – 5/133:7-8'

3. Zašto čovjek pati prilikom umiranja, tj. zašto je čovjekova smrt postala bolno iskustvo?

Bertha Dudde, br. 2348, 27 Svibanj 1942

ČAS SMRTI

Odvajanje duše od tijela je za tijelo obično bolno iskustvo, pošto je za bezbolno odvajanje potreban određen stupanj zrelosti, kojeg ljudi jako rijetko dosežu/ostvaruju. Čas smrti će i dalje nezrelom čovjeku uvijek dati svjesnu pobudu da teži za takvom zrelosti duše prije kraja, jer nakon što je napustio ljudski pokrivač on to ne može postići svojom vlastitom snagom. Ovisno o stanju njegove duše, čas smrti će biti više ili manje mučan/težak.

Sve dok je čovjek na ovoj Zemlji on ima mogućnost sebe pročistiti, i u onostranom će duša zahvaliti svom Stvoritelju što joj je pred smrt bila pružena ta mogućnost, tako da ne mora toliko patiti u onostranom. Pošto je Bog pravedan, duša se mora susresti sa svojom sudbinom u onostranom, i potrebom za većom patnjom da bi postignula zrelost. Bez toga, nije moguće ući u svjetlosne sfere. Patnja i mučenje/bol moraju u duši proizvesti viši stupanj zrelosti. Prema tome, na dužu borbu prije smrti uvijek treba gledati kao na duhovni uspon duše.

Istina, čovjek vidi jedino patnju i smrt, koji su doprinjeli njegovom strahu od smrti i čas im izgleda nepodnošljivo. Ipak, sve je to određeno Njegovom velikom ljubavlju prema čovječanstvu, tako da bi se za njih omogućilo/osiguralo sjajnije svjetlo u onostranom. Ova velika ljubav je temelj svega.

Patnja i mučenje/bol su od strane Boga poslani na Zemlju jedino da bi čovječanstvo moglo prevladati žudnju za fizičkim stvarima, i razmišljati više o duši i pokušati ju oblikovati do savršenstva. Svaka patnja, koja to ima za/kao rezultat je blagoslovljena od strane Boga. Vaše vrijeme na Zemlji će uskoro biti završeno i sa ispravnom voljom, ovo (= savršenstvo) se može postići izbjegavanjem svjetovnih užitaka. Duša je onda formirana prema Božjoj volji i, da bi ušla u carstvo Svjetla, nema potrebe za neobičnim/izvanrednim patnjama na kraju njezinog zemaljskog života.

Patnja uvijek vodi do više zrelosti. To je blagoslov za ljude pošto bi inače morali prevladati svoje slabosti i pogreške u onostranom, što je izuzetno bolno. Patnja se ne može izbjeći čak i ako čas smrti prolazi naizgled mirno i bezbolno. Bog zna o stanju duše svake osobe (ili 'Bog poznaje stanje svake duše'). On također zna za volju duše da se bori protiv svega što je nečisto. Stoga On susreće ljude da bi im dao mogućnost ostvarivanja njihova cilja, dajući im u času smrti još posljednju priliku da se pročiste i da u Vječnost uđu čisti/potpuni. AMEN

***

Bertha Dudde, br. 4033, 30 Travanj1947

ČAS UMIRANJA... OBJAŠNENJE PATNJE

Vi ne znate kada će doći vaš kraj, prema tome, trebali bi dnevno zazivati Božje milosrđe/oprost tako da ga možete primiti u času umiranja/smrti. Čak i ako živite u Božjoj volji, vaš kraj i dalje može biti težak za vas, ako će vam služiti da vas u potpunosti pročisti i oslobodi za vječnost. Božja mudrost i ljubav je vaša sve do posljednjeg časa na ovoj Zemlji, i sve dok se vaša duša može promijeniti vama će biti dana mogućnost čak i u trenutku umiranja/smrti. Stoga pobožni ljudi često fizički pate, i ljudi ne mogu pronaći objašnjenje za to, pošto u tome ne mogu vidjeti Božju ljubav. A ipak je Božja ljubav ono što uzrokuje bol, pošto je to najbolji način da se duši dâ određeni stupanj savršenstva/zrelosti, da bi se u onostranom (= duhovnom svijetu) omogućilo Svjetlu da zrači kroz nju. Duša će zahvaliti svom Stvoritelju kada je oslobođena i kad shvati Božju veliku ljubav i milost.

Zato na svu patnju/bol treba gledati kao na dokaz Božje ljubavi, čak je i kraj/umiranje blagoslovljeno ako je popraćeno sa patnjom. To ljudi ne prepoznaju, ali duša koja je od tijela odvojena u boli i agoniji se odmah uzdiže u kraljevstvo 'blaženih duhovnih' bića. Ona napušta Zemlju ne samo fizički već također i duhovno i sa sobom uzima također usavršene/sazrele tjelesne supstance, pošto svaki stupanj patnje razlaže ljusku, koja i dalje prekriva dušu.

I blažen je onaj koji sebe može osloboditi od nezrelog duhovnog dok je još na Zemlji. On je ovaj zemaljski život iskoristio za otkupljenje i ne buni se više protiv Gospodnje volje. On će se u čas njegove smrti boriti za mir svoje duše ali nikad patnju neće smatrati nepravednom. Jer njegova duša zna da je sve bliže kraju, kada će fizička bol nestati/prestati. On zna da je to za dobrobit njegove duše, čak i ako ona više nije u stanju to znanje (pre)dati tijelu. Tijelo

se(be) odvaja od duše, čim osjeća prilazeće savršenstvo, pošto je onda njegova uloga kao prekrivača za dušu ispunjena.

Čas smrti može biti težak za svakoga od vas. Ali isto tako može biti i mirno umiranje, i buđenje u Kraljevstvu Svjetla, gdje patnja/bol nije nužna kada je duša na Zemlji već pronašla ponovno sjedinjenje sa Bogom, i čovjek je doveden/vraćen kući u Njegovo Kraljevstvo, u Kuću svoga Oca da zauvijek bude sretan.

Ali vi ne znate kakav će biti vaš kraj, prema tome molite Boga za milosrđe/oprost, tražite Ga za Njegovu milost i snagu ako Bog bude smatrao kako je bol za vas nužna, pošto ćete onda biti u stanju izdržati čas smrti. Čak i ako tijelo pati, duša će se odvojiti od tijela i uzdignuti se ka svjetlosnim sferama. AMEN

***

Čovjekova smrt

8/81 [1] Pisar međutim, koji je bio preobraćen (= odnosi se na Pisara Zakona koji je odbacio kriva učenja Židovskog hrama i prihvatio Gospodnje učenje/evanđelje ljubavi) i koji je bio uz nas (ili 'ostao sa nama'), reče: 'Gospode i Gospodaru, Ti Si sada divnoj/prekrasnoj Mariji Magdaleni rekao kako si Ti Osobno istinski kruh sa nebesa i također zbiljsko/pravo vino, i (da) **tko god bude jeo ovaj kruh i pio ovo vino neće vječno (= nikad u cijeloj vječnosti) vidjeti, osjetiti ili kušati smrti.** Naravno, **ja znam da si pod 'kruhom' mislio na Tvoju Riječ, i pod 'vinom' na živi Duh, a sa 'jedenjem kruha' na prihvaćanje Tvoje Riječi i sa 'ispijanjem vina' na djelovanje u skladu sa Tvojim Božanskim učenjem**', koje zasigurno dolazi sa nebesa zato što si Ti Sam jedini vrhovni Gospodar neba a također i Zemlje. No činjenica da onaj koji bude jeo istinski nebeski kruh i koji bude pio vino koje dolazi sa nebesa uopće neće umrijeti, to je nešto potpuno novo, i ne znam kako bi to trebao shvatiti. Jer mi također možemo reći za sve ljude da neće vidjeti niti osjetiti smrt, a također ju ni okusiti, jer zaista, čovjek ne vidi, osjeća ili kuša smrt pošto on (u sebi više) nema života a posljedično tome više nema ni osjećaj. Ti možeš vidjeti da ova stvar, u skladu sa mojim viđenjem/razumijevanjem, u sebi ima dvostruki smisao i da je prema tome poželjno da nam Ti kao Gospodar nad životom i smrću ovu stvar još malo pojasniš.

[2] Svi oci i proroci – koji su također živjeli i djelovali striktno u skladu sa Tvojom voljom koja im je bila objavljena – su naposljetku ipak umrli, i svi mi

ćemo također zasigurno morati umrijeti, jer Ti Osobno Si nam na više mjesta ukazao isuviše jasno otpadanje tijela od duše, ali sada Ti kažeš kako onaj koji bi prihvatio Tvoje učenje i koji ga u stvari bude slijedio, neće umrijeti (ili 'ne bi umro'). Kako ćemo to razumijeti?

[3] Rekoh Ja: 'Priatelju, sa tobom će još mnogi dokazi biti potrebni prije nego u tebi sve postane jasno. Da li Sam Ja možda mislio kako će ljudsko biće koje će živjeti u skladu sa Mojom riječju zauvijek nastaviti živjeti fizički na ovoj Zemlji? Kako jedan pisar može misliti i razmatrati stvari na tako slijep i bedast način. **Tijela što se tiče, naravno da će svaki čovjek umrijeti, i njegovo tijelo zasigurno neće vidjeti, kušati ili osjetiti smrti, no duša jednog grešnika utoliko više hoće ako on ne popravi/oplemeni svoj život u skladu sa Mojim učenjem i stvarno se ne pokaje (zbog zla koje je počinio ljudima oko sebe). Jer onaj čija duša je i dalje u potpunosti izmješana i srasla sa tijelom i iz toga čulnom požudom će itekako/jako dobro vidjeti, osjetiti, i kušati smrt kada dođe vrijeme odbacivanja (u smislu, 'olabaviti, otpustiti') materijalnog tijela.**

[4] Pogledaj samo kako je za dušu jednog kriminalca obeshrabrujuće kada je prema zakonima dovučen na mjesto smaknuća da umre. **Ta(kva) duša na prvom mjestu već može vidjeti/zamisliti ispred sebe tjelesnu smrt i osjeća je i kuša na jako mučan način,** a na drugom mjestu, u onostranom se za tu/takvu bespomoćnu i duhovno mrtvu dušu smrt nastavlja još jedno jako dugo vrijeme. Ovo potonje se događa zato što se on u svojoj bespomoćnosti i potpunoj opustošenosti u svom gorućem gnjevu više ne može osvetiti nad onima koji su ubili njegovo tijelo, i drugo zato što ulazi/dolazi u najdublji mrak svog života iz kojeg ne može pronaći nikakvog izlaza i stoga trpi najgore i najstrašnije muke, i to sve dok ne spozna svoju vlastitu zloću/pokvarenost i trpi/nosi svoju sudbinu sa strpljenjem. **Zar to ne znači možda da će takva jedna duša 'osjetiti, kušati i vidjeti smrt?'**

[5] **No duša koja se prema Mom učenju već za života na ovoj Zemlji potpuno preporodi u svom duhu iz Mene (i u Meni), zasigurno neće u vječnosti nikad, osjetiti ili pak kušati takvu smrt, jer kad ga Ja vječno pozovem k Sebi, on će se odvojiti od svog tijela u potpunoj i najčišćoj svjesnosti bez ikakve boli.** Ja vam kažem: Mnogi od vas koji će dosegnuti duhovno ponovno rođenje, će Me pitati sa ove Zemlje: 'Gospode, koliko dugo ćeš nas još pustiti da nosimo težak teret od mesa? A Ja ću im sa svom ljubavlju reći: 'Budite strpljivi još malo, onda ću vas osloboditi vašeg tereta.' A ako bi netko od vas i bio ubijen od pogana/nevjernika u Moje ime, on će se smijati i klicati od radosti, jer će kao mučenik biti oslobođen od mesa/tijela, i čak će u bolovima koje osjeća u tijelu osjećati sretan užitak. A kad stvari zasigurno stoje ovako i nikako drugačije, da li sam Ja onda govorio nejasno/dvosmisleno

kako si ti pisaru rekao da si Me razumio? Reci Mi sada da li i dalje misliš o tome na isti način?

[6] Pisar reče: 'Da, Gospodaru i Gospode, sada nam je i ova stvar potpuno jasna. Sada sam to shvatio i ujedno mi je jako drago zbog toga, iako moram najotvorenije priznati da čak i najsvečanija/najekstatičnija tjelesna smrt za one koji i dalje moraju ostati na ovoj Zemlji u tijelu nije nimalo ni atraktivna ni poželjna, već ukazuje na/demonstrira potpuno suprotno, i čini se jako ponižavajuća za čast, za ljudsko biće koje je na određeni način gospodar nad prirodom, pošto inteligentna osoba koja sebe uzdigne u svojim mislima, vjeri i znanju do potpune Božje svjesnosti i u srcu također nosi Božju ljubav, naposljetku pri umiranju nema ama baš nikakve prednosti nad životinjama, već time daleko zaostaje.

[7] Jer životinja zasigurno ne zna unaprijed da će umrijeti, a ljudsko biće mora živjeti svoj život zajedno sa ovom najvišom neugodnom svjesnošću, i posljedično tome nije potpuno neshvatljivo da se mnogi ljudi već prepuštaju svakojakim tjelesnim ovosvjetskim užicima, jer ih gorka misao o sigurnoj smrti na određeni način tjera na to.

[8] Posebno u zdravom ljudskom umu, sretan osjećaj ispunjenosti je zasigurno još više važan, jer tko ne bi htio biti veseo, sretan i dobro raspoložen? No među ovim osjećajima koji čovjeka tako često čine sretnim, postoje crne i za čovjekov um zastrašujuće misli o sigurnoj smrti koje se pojavljuju, i onda je sreći kraj jedno poduže vrijeme.

[9] Da, kad bi svako ljudsko biće znalo ono što mi Tvojom milošću znamo sada, onda se on zasigurno ne bi opterećivao mislima o smrti. No koliko malo ima onih koji to znaju. I stoga im, prema mom mišljenju, treba biti oprosteno ako u njihovoj bijedi, koje su neprestano i jasno svjesni, oni što je moguće više traže 'zaborav' (distraction) tako da oni kao prijatelji sretnog života ne bi u bilo kojem trenutku bili prestravljeni mislima o smrti i grobu. Ja sada zasigurno mogu percipirati da čovjek noseći svoj težak tjelesni teret nikad ne može postati potpuno sretan, i da je smrt njegovog tijela konačno jedno neprocjenjivo blago, no ipak, Stvoritelj je mogao čovjeku dati pogodnosti/privilegiju ne toliko neugodne smrti (= smrti koja za njega ne bi bila toliko gorka-bolna), koja ga ne bi toliko plašila. Zaista, čovjek bi mogao biti oslobođen u trenutku i postati stanovnik drugog svijeta.

[10] Jer u koju svrhu je često jako dugo bolovanje (= agonija umiranja) prije smrti (ili 'pred smrt'), za što koriste bolovi i gorčina smrti, i naposljetku dugotrajno truljenje i nestajanje tijela u grobu?

[11] Kratko i jasno: sa uobičajenom metodom umiranja se ja apsolutno ne slažem i ne mogu je smatrati poštenom.'

Uzroci bola koji (ili 'patnje koja') prethodi smrti

8/82 [1] Rekoh Ja: 'Ne mogu reći da si potpuno u krivu, jer se također ni Ja zasigurno ne slažem sa načinom na koji ljudi obično umiru. No što mogu Ja učiniti u svezi toga kada je čovjek za sebe osigurao tako tešku i gorku/neugodnu smrt/umiranje? Samo ako bi ljudi živjeli u skladu sa Božjim redom koji im je još od samog početka bio jako jasno otkriven/objavljen, onda ne bi postojalo ni jedno jedino ljudsko biće koje bi se žalilo na gorčinu smrti ('Hodajte neprestano putevima koje Sam vam Ja sada istinski ukazao, onda ćete jako malo patiti i vaš odlazak sa ovog svijeta će biti lagan.') Gospod Isus Krist, Koji je utjelovljeni Jehova Stvoritelj, Jedini Bog i naš Vječni Otac 'Veliko Ivanovo Evanđelje – 8/16:11' J.Lorber).

[2] Svi praoci/patrijarsi su umrli laganom i mekom smrću, jer kad ih je anđeo pozvao, njihove su duše napustile tijelo sa velikom radošću, i nisu morali izdržavati nikakvu patnju i bol od njihova djetinstva pa sve do starosti, već su uglavnom ostali snažni i zdravi. Konačna smrt tijela također nije bila rezultat teške patnje i boli, već se uvijek događala tamo gdje je postojala želja za pozivom anđela, nakon čega je duša slobodno napuštala tijelo i bez ikakve prisile, a tijelo bi pri tome kao usnilo bez ikakve boli.

[3] Ali kad su ljudi počeli živjeti sve više i više čulnim životom odavajući se sve više i više bludničanju (= misli se na seksualno zadovoljstvo zadovoljstva radi a ne po-radi stvaranja ljudskog ploda), kurvanju i ostalim 'gozbama' što zatupljuju čula (prekomjerna i nezdrava prehrana, alkohol, opijati, cigarete), oni su čak i svoje zdravlje narušili/iskvarili, postali su slabi, jadni i bolesni, i njihova tjelesna smrt je morala (pre)uzeti drugačiji oblik ['Samo oni koji su svakojakim privrženostima/simpatijama prema ovom svijetu previše zakopali svoju dušu u meso/tijelo moraju konačno uglavnom gorko patiti, pošto takva duša mora biti odvojena od mesa/tijela sa velikom silom tako da ne bi u potpunosti propala/bila uništena u svom mesu/tijelu, a to onda mora također stvoriti teške bolove u tijelu. I to je onda također dobro za dušu pošto će ona kroz bolove i patnju biti očišćena od svojih tjelesnih požuda, čime će se biti u stanju lakše razvijati i sigurnije napredovati u onostranom na putu duhovnog života (!!).' Gospod Isus Krist, Koji je utjelovljeni Jehova Stvoritelj, Jedini Bog i naš Vječni Otac 'Veliko Ivanovo Evanđelje – 8/16:12' J.Lorber].

[4] Ako uzmeš nož, zarežeš svoju kožu i kao rezultat toga osjetiš bol, zar onda možeš pri zdravoj pameti kriviti Stvoritelja, ili bi možda želio reći: 'Da, zašto Stvoritelj čovjeku nije dao neosjetljivo tijelo?' No Ja ti na to kažem: 'Ako bi tvoje tijelo bilo u potpunosti neosjetljivo, kako bi onda moglo biti živo? Samo potpuno mrtvo tijelo je također u potpunosti neosjetljivo. Pretpostavi sada da bi čovjek, bar izvani imao neosjetljivo tijelo, više ili manje poput svoje kose. Kakva bi posljedica toga bila u slučaju ljudi bez pameti (= ljudi koji ne

razmišljaju)? Samo-kastriranje/sakaćenje svakojake vrste, u takvom obliku da ljudi više ne bi imali ljudski oblik i stoga više ne bi mogli raditi/djelovati.

[6] I stoga sa ciljem spriječavanja sakaćenja ljudi – bar što se njihove izvanjske pojave tiče – ljudima je bila dana osjetljivost kao ‘dobar promatrač’. Uz to, očigledno je da ako čovjek ne može osjećati bol, on također ne može osjećati ni užitak i blagostanje, jer jedna stvar ovisi o drugoj, tj. jedna ne može postojati bez druge, i (bez te druge) čak nije zamisliva.

[7] Ja zasigurno znam da ljudi zbog svog velikog sljepila već duže vrijeme moraju patiti i izdržavati veliku bol – što će reći kada umiru – no to je prije svega zbog toga što oni nemaju ni najmanju sigurnost u svezi produžetka života duše nakon smrti tijela, i već su mnogi sljedbenici vjere Saduceja, a na drugom mjestu, zato što su ljudi svojim izuzetno poremećenim načinom života (= načinom života koji odstupa od Božjeg reda) napunili svoje tijelo sa svakojakim nečistim duhovima, što je u procesu vremena neizbježno moralo dovesti do svakojakih užasnih i jako bolnih bolesti koje rezultiraju preranom smrću. I stoga sam Ja Osobno došao u tijelo na ovu Zemlju da bi ukazao čovjeku puteve kojima mora ići, da bi prije svega postao svjestan da i kako njegova duša – što je njegovo stvarno Ja – nakon smrti tijela nastavlja živjeti, i drugo, da ukažem kako on, koliko god dugo mora živjeti na Zemlji može ostati zdrav i jak sve do starosti i njegov ‘odlazak’ ne bi bio strašan ni bolan, već bi ga razveselio i učinio jako radosnim. I stoga, Ja kao Gospodar života ti mogu dati potpuno jamstvo da onaj koji – s obzirom na stvarni smisao riječi – bude jeo Moj kruh i pio Moje vino, neće ni vidjeti, ni osjetiti, ni kušati smrti. Drugim riječima: tko god bude živio prema Mom učenju, taj će zasigurno doživjeti njegov uvijek blaženi učinak. Ja sam mišljenja da će Moj prijatelj pisar sada ove stvari razumjeti drugačije nego prije.

[8] Pisar reče: ‘Gospodaru i Gospode, sada ih uistinu razumijem drugačije i bolje nego prije, i stoga sam Ti jako zahvalan, iz sveg svojeg srca za svjetlo koje Si nam svima dao/ukazao po ovom pitanju, jer ja ovo smatram neobično važnim za čovjeka, naime, da on spozna i naposljetku stvarno osjeti kako stvari stoje u svezi smrti tijela i posljedično tome na koji način se može osloboditi svojih starih strahova, boli i mučenja. Jer jedino kad čovjek bude znao ove stvari zasigurno i istinski, onda može osjetiti da je od Boga uzdignut do stvarnog čovjekovog dostojanstva pred kojim čovjekov animalni dio propada u prašinu nepostojanja/beznačajnosti.

[9] No najvažnije pitanje za Tebe dolazi tek sada, jer samo Ti Gospode na njega možeš odgovoriti prema/po živoj istini. Gledaj, Gospodaru i Gospode, mi smo sada sa potpunom vjerom, koja uvjerava naše cijelo biće, prihvatili Tvoje učenje i mi ćemo također i živjeti i djelovati u skladu sa njime prema njegovom svetom istinskom temelju/podlozi/osnovi. Ali prije toga, mi smo proveli podosta godina u svakojakim grijesima, što zasigurno nije bilo u

skladu sa Tvojim redom. U takvim slučajevima su možda mnogi nečisti duhovi ukliznuli u naše meso/tijelo i tamo se ugnjezdili, što ja jasno zaključujem po mnogim bolestima kroz koje sam već morao proći. Mogu li ti fizički duhovi-bolesti biti potpuno otklonjeni stvarnim/aktualnim hranjenjem sa Tvojim kruhom i ispijanjem Tvog nebeskog vina, tako da me neće mučiti za vrijeme umiranja, ili ću ja ipak nekako morati osjetiti i kušati gorčinu smrti zahvaljujući grijesima koje sam počinio?

[10] Rekoh Ja: ‘Kada budeš živio na takav način da se tvoja duša potpuno preporodi u svom duhu, taj duh će biti u stanju brzo i lako ‘srediti’ sve nečiste duhove koji su i dalje u tvom tijelu, i onda ćeš umrijeti blaženom smrću, također i što se tijela tiče. Ali netko tko će generalno zaista najozbiljnije živjeti i djelovati u skladu sa Mojim učenjem, ali će pored toga ipak potajno propadati u svoje stare navike (= **vraćati se svojim starim navikama**), da, onda on također neće biti u mogućnosti postignuti/dosegnuti potpuni preporod svoje duše u duhu, i konačno će za vrijeme njegova umiranja, zajedno sa svom poniznošću i (**svim**) strpljenjem, morati prihvatiti da će se on i dalje/još morati boriti sa mnogim nevoljama/tugama/patnjama. Jer tada/onda će patnja biti vatra što će pročistiti životno zlato ljudi od mnoge nečistoće. Pošto ono što je duhovno nečisto ne može ući u Raj/Nebo, što je isto kao da kažemo: čisti Božji Duh se ne može u potpunosti sjediniti sa dušom sve dok ta duša potpuno i zauvijek ne izbaci iz sebe sve što pripada materiji i njezinom sudu. Zaista, svaki onaj koji se u blaženoj tjelesnoj smrti želi odvojiti od ovog svijeta ovo itekako mora uzeti u obzir.

[11] Uz to, morate biti umjereni u jelu i piću i ne žuditi (ili ‘posezati rado’) za umjetnim delikatesama, onda ćete dugo održavati zdravlje svoga tijela (vidi na stranici Akademije moje učenje ‘Riječ dvije o jelu i piću’), a smrt će biti poput ugodnog ulaska u san jednog radnika koji se umorio u istinskom vinogradu Božjem. Duša će tada sretno i sa jasnom/čistom svjesnošću odletjeti iz tjelesnog omotača koji je postao trošan, te će od strane mnogobrojnih prijatelja biti vođena u neopisivu Nebesku sreću, i biti će beskrajno sretna i vesela pošto je konačno potpuno oslobođena od ovog svijeta i njegove bijede.

[12] Prema tome, tko god bude potpuno i u cjelosti živio i djelovao u skladu sa Mojim učenjem, taj će onda i potpuno biti blagoslovljen sa njegovim sretnim rezultatima/obećanjima. No tko god ne bude to činio u potpunosti i u cjelosti, također će u takvoj mjeri i primiti blagoslove. Da li si, Moj prijatelju, ovo sada dobro razumio?’

Gospodin Isus Krist Jehova Stvoritelj Jedini Bog i naš Vječni Otac ‘Veliko Ivanovo Evanđelje – 8/81, 82’ J.Lorber

***

Zašto su teške patnje i bol pri umiranju od dobrobiti za materijalističnu dušu jednog nevjernika?!

8/16 [11] (Gospod): 'Hodajte odsad putem kojeg Sam vam vjerno ukazao, onda će vaših patnji biti nekoliko, i vaš će odlazak iz ovog svijeta biti lagan!

[12] Na kraju, jedino će oni koji su, zbog svakojakih svjetovnih tradicija, zakopali svoju dušu preduboko u njihovo tijelo najčešće biti shrvani sa grubim/teškim patnjama. Jer takva duša mora biti razdvojena od njezina tijela sa velikom silom, sa ciljem da ne postane potpuno iskvarena u njezinom tijelu, i to mora prouzročiti veliku bol u tijelu. To je za dušu vrlo dobro, jer će ona biti očišćena od njezinih tjelesnih žudnji kroz bol i patnju; kroz to će se duši biti lakše dalje razviti u onostranom, i ona će također napredovati sigurnije putem duhovnog života.

[13] Međutim, potpuno materijalistična i nevjerna ljudska bića koja su, unatoč tome, uživala dug i zdrav fizički život i iznenadnu i bezbolnu smrt, su već primili svoju životnu nagradu još u ovom svijetu, prema tome, oni teško mogu očekivati nagradu u onostranom.'

Gospod Isus Krist, Koji je utjelovljeni Jehova Stvoritelj, Jedini Bog i naš
Vječni Otac 'Veliko Ivanovo Evanđelje – 8/16:11-13'

***

Što u stvari predstavlja čovjekova smrt?

(Gospod): 'Gledaj, što u stvari predstavlja čovjekova smrt? Ništa drugo nego zreli plod koji (ot)pada sa stabla, a ovo se otpadanje također događa samo od sebe bez posebne pomoći ploda. Kada je čovjek sazrio u njegovom unutarnjem biću, u tolikoj mjeri da se može smatrati zrelim plodom, oslobađanje zrele duše od debla – tijela – će se također dogoditi bez ikakve (pri)sile. Onaj koji je živio u skladu sa Mojom voljom, za njega će taj trenutak doći na takav način da će također bez Mojeg pristustva on kliznuti preko iz zemaljskog u duhovan život, potpuno bez boli. Da, čak uz naj-radosnije osjećaje.'

Gospod Isus Krist, Koji je utjelovljeni Jehova Stvoritelj, Jedini Bog i naš
Vječni Otac 'Veliko Ivanovo Evanđelje – 11/30:14' J.Lorber

E.Swedenborg - O svom Poslanju

Sjedio sam u Londonskom restoranu kao i obično, bilo je možda malo kasnije nego inače. Sjedio sam na svom uobičajenom mjestu, sam u sobi i zaokupljen sa mislima o Svetom Pismu. Bio sam poprilično gladan i jeo sam sa velikim apetitom. Taman prije nego sam zgotovio sa hranom nešto kao 'izmaglica' mi se pojavilo pred očima, onda se zamračilo i vidio sam pod prekriven sa najstrašnijim reptilima, poput zmijsa, žaba i sličnih stvorenja. Bio sam sav u čudu jer se to događalo pri mojoj potpunoj svijesti i racionalnom razmišljanju. Onda se u jednom trenutku mrak malo pojačao, da bi odjednom nestao i ja sam vidio čovjeka kako sjedi pored mene u kutu sobe. Kako sam onda tamo bio potpuno sam, ta pojava me zaprepastila, a pogotovo kad mi je on rekao: "Nemoj toliko jesti". Ponovo se sve zamračilo pred mojim očima, ali se odmah rasčistilo, i ja sam se našao sam u sobi. Takva neočekivana strava je ubrzala moj put ka kući; kućepazitelju nisam ništa govorio, pazeći da ništa ne zamijeti kako ne bi pomislio da je događaj posljedica psihičkog poremećaja; ali ja sam itekako razmislio o onome što se dogodilo, i na to nisam mogao gledati samo kao na slučajnost, ili kao na nešto prouzrokovano fizičkim uzrokom.

Te noći se je isti čovjek pojavio ispred mene (ili 'mi se isti čovjek otkrio'), ali ovaj put (ili 'sada') nisam bio uplašen. On mi tada reče da je On GOSPOD BOG, Stvoritelj svijeta, i Iskupitelj, **i da je On mene odabrao da objasnim čovječanstvu duhovno značenje Svetog Pisma,** i da će mi On Osobno objasniti sve što ću napisati o tom subjektu. Te iste noći su mi se 'nevjerojatnom jasnoćom i bistrinom' (tako da sam potpuno bio uvjeren u njihovo postojanje) otvorile oči u svijet duhova, svijet gdje su anđeli (= nebo) i vragovi (= pakao), gdje sam odmah prepoznao mnoge poznate iz vlastite zemlje/svih sfera života.

Od tog dana sam napustio sve poslove i nastojanja koja sam imao oko ovosvjetskih i naučnih stvari (= sve naučne studije) i posvetio se duhovnom radu, radu na onome za što me je Gospod odabrao (ili 'u skladu sa onime što je Gospod od mene zahtjeva da pišem'). Nakon toga je Gospod svakodnevno otvarao moje duševne oči, tako da sam usred dana mogao istovremeno gledati u drugi svijet/život i u stanju potpune budnosti pričati sa anđelima i duhovima.

R.L. Tafel 'Dokumenti - Robsahmova sijećanja o Swedenborgu', tom 1,
dokument 5'

SADHU SUNDAR SINGH – KRATAK ŽIVOTOPIS

Život Sadhu Sundar Singha je bio izuzetno znamenit po svojoj Kristu-sličnosti. Rodio se sred dubina Indijske kulture i religije, u obitelji Sikha. Za vrijeme ranog perioda njegova života, Sundarova majka bi ga iz tjedna u tjedan odvodila da sjedi pored nogu sadhua, jednog sveca askete, koji je živio nedaleko u prašumi.

Ali sa smrću njegove voljene majke kad je bio tek četrnaest godina star, u mladog Sundara su očajanje i agresivnost sve više rasli. Njegova mržnja spram lokalnih misionara i Kršćana kulminirala je u javnom spaljivanju Biblije, koju je stranicu po stranicu rastrgnuo na komadiće i bacio u plamenove.

Pa ipak uskoro nakon toga je Sundar sebi namjeravao oduzeti život. Sundar je došao do točke očajanja: odlučio je baciti se pod Ludhiana ekspresni vlak ako mu Bog ne otkrije istinski put (do) mira.

U tri ujutro ustao se iz svog kreveta i izašao na mjesečevim svjetlom obasjano dvorište poradi ceremonijalne kupke koje se pridržavaju svi pobožni Hinduisti i Sikhi prije obožavanja Boga. Zatim se vratio u svoju sobu i kleknuo, i pognuvši svoju glavu do zemlje preklinjao Boga da mu Se(be) objavi. Ipak, ništa se nije dogodilo.

Nije znao što očekivati: glas, viziju, i(li) trans? I dalje se ništa nije događalo. A vrijeme prolaska Ludhiana ekspresnog vlaka se brzo približavalo.

Podigao je glavu i otvorio oči, i bio je prilično iznenađen vidjeti slabašan oblačak svjetla u sobi. Bilo je prerano da bi zorilo. Otvorio je vrata i povirio vani u dvorište. Tama. Vrativši se nazad u sobu, vidio je kako je svjetlo u sobi postajalo sve sjajnije. Na njegovo potpuno zaprepaštenje, nije ugledao lice ni jednog od njegovih tradicionalnih bogova, već ono Isusa Krista.

Isus Krist se nalazio tamo u sobi, sjajan, zračeci neizrecivom radošću, mirom, i ljubavlju, i dok ga je suosjećajno promatrao zapita: **‘Zašto Me progoniš? Ja Sam umro za tebe...’**

Od tog trenutka je život Sundar Singha postao u najvećoj mogućoj mjeri Kristu-sličan. Kako je bio nevoljan odbaciti svoga Učitelja, nije trebao puno čekati da ga se njegova obitelj odrekne. Sundar je obukao žuto ruho sadhua i

započeo život širenja jednostavne poruke ljubavi i mira i preporoda kroz Isusa. Nije nosio sa sobom ni novac ni neku drugu imovinu, jedino Novi Testament.

Putovao je Indijom i Tibetom, a također i ostatkom svijeta, sa porukom da se Krist u moderno vrijeme tumači na jedan žalosno razvodnjen način (ili 'da je moderno tumačenje žalosno razvodnilo Isusovu poruku'). Posjetio je Zapad dva puta, oputovavši u Britaniju, Sjedinjene Države, i Australiju u 1920, i ponovno u Evropu 1922.

Pored velikog broja 'duhovnih pravaca' i 'tehnika', sa kojima se današnji svijet suočava doista je od posebne važnosti razmotriti život i uvide nekog tko je uistinu prigrlio jednostavnost, ljubav i slobodu ponuđene kroz posvećenost (ili 'ljubav prema') Kristu.

'Ja nisam dostojan slijediti tragove moga Gospoda,' rekao je, 'ali poput Njega, ja ne želim dom, ni imovine. Poput Njega ću pripadati cesti, dijeliti patnju svoga naroda, jesti sa onima koji će mi pružiti okrilje, i govoriti svim ljudima o ljubavi Božjoj.'

Očeve Riječi... Tumačenje imena BERTHA DUDDE

Sva voljna djeca Me nose u svojim srcima i tragaju za Mojim Duhom pošto su Me njihove duše pri/prepo-znale. A ti, dijete Moje, ćeš čuti Moj glas uvijek kada Mi žrtvuješ svoje vrijeme, i Moj rad na tebi neće biti bez uspjeha. Sati u kojima strahuješ da ti nedostaje potrebne snage da bi djelovala za Mene će se smanjiti. Uskoro ćeš dobiti misiju koju ćeš lako ostvariti uz Moju pomoć. Tvoja Vjera, Ljubav i volja će postati velike pošto ću Ja Osobno biti tvoja nagrada... kojoj ćeš gorljivo stremiti.

Dijete Moje, sve što će čovječanstvu biti otkriveno kroz tebe je skriveno u tvome imenu:

B - (Busse) – Trebaju *okajati* svoje grijehе.

E – (Erkennen) – *spoznati* svoje porijeklo.

R – (Rastlos) – *neprekidno* raditi na svojoj duši.

T - (Tätig) – biti *aktivni* u ljubavi.

H - (Hörchen) – *slušati* glas u svome srcu.

A - (Allen) – nijekati *sve* svjetovne užitke.

D - (Demütig) – *ponizno* se(be) podrediti/predati Ocu na nebu.

U - (Um) – neprestano se moliti *za* Milost.

D - (Dienen) – *služiti* Stvoritelja Neba i Zemlje.

D - (Dienen) – *služiti* svoga bližnjeg u Ljubavi.

E - (Ehre) – i *slaviti* Mene, Oca na nebu, u vijeke vjekova.

Shvati da Mene ne mogu pronaći oni koji traže svijet ali one koji Me traže Ja ću susresti i otkriti/objaviti im Sebe... Tko god Mi se preda/prepusti će Me

posjedovati, i tko god moli za Moju milost je u Mojoj milosti, jer uistinu razumjeti Moju Riječ je dar milosti Moje ljubavi...

Pripremi se stoga primiti Moj dar kao znak Moje ljubavi. (Po)brini se za svoju dušu, dijete Moje, spoznaj/priznaj Moju ljubav i potrudi se osjetiti najčišću ljubav prema Meni u svom srcu pošto sva nečistoća mora biti otklonjena iz srca u kojem ću Ja živjeti, pošto Ja jedino pronalazim užitka u čistoj ljubavi, u ljubavi koja ne traži i jedino daje sebe... koja je voljna učiniti sve da bi mogla služiti... Čista ljubav je dragocjena poput dragulja, ona osvjetljava svoje okruženje sa svojim svjetlom, ona donosi sreću i uvijek jedino želi davati... Kada ti je ova(kva) ljubav zaposjela srce, ti ćeš Me prihvatiti u sebi i u svom srcu nositi Moju sliku, i to će za tebe biti najviši blagoslov već za života na zemlji.

Što god ti je određeno dok se Moja ljubav brine za tebe mora još biti skriveno od tebe pošto ti postižeš stupanj zrelosti/savršenstva jedno neprestanim stremljenjem za Mojom ljubavlju... Tebi je u korist/blagodat zazivati Me i Moje prisustvo iz dubine svoga srca... kada se(be) preporučiš svom Spasitelju u iskrenoj molitvi... Ja ću se pojaviti... neočekivano... i useliti se u prebivalište koje tvoja ljubav priprema za Mene i donijeti blaženu sreću onima koji vjeruju u Mene i ljube Me... Ja neću dozvoliti da Moja djeca, koja Mi se predaju, žive u oskudici/potrebi i Ja ću im otkriti/objaviti Sebe u pravo/prikladno vrijeme. AMEN

Ovo otkrovenje u svezi svoga poslanja je Bertha Dudde primila 28 Siječnja 1939 (br. 763)

Jakob Lorber – BIOGRAFIJA

Jakob Lorber se rodio u selu Kanjiža između Maribora i Šentilja, 22 Lipnja 1800 godine na lijevoj obali rijeke Drave među vinogradima, gdje je njegov otac, Miša Lorber, radio na svojoj maloj farmi.

Zasigurno nije bila slučajnost to što je Jakob Lorber odrastao u siromašnom seoskom okruženju, premda u domu koji je bio otvoren za umjetnost i religiju. On od svog oca nije samo naslijedio mnogostrane muzičke talente već je od njega primio i početne instrukcije na violini, klaviru i orguljama.

Kada je došlo vrijeme da Lorber upiše gimnaziju u Mariboru na Dravi, on je potrebnu količinu novaca za upis već zaradio kao svirač orgulja u jednoj od lokalnih crkava. On je diplomu nastavnika u višoj školi primio 1829 godine u Grazu, glavnom gradu Štajerske, Austria. U to vrijeme nije mogao pronaći odgovarajuće zaposlenje što ga je prisililo da nastavi sa svojim muzičkim naučavanjem, koje se sastojalo od komponiranja, učenja violine, pružanja satova pjevanja te povremenog nastupa na koncertima.

Prateći svoju sklonost Jakob Lorber se u tim godinama, Na svom putu prema 'unutrašnjostima' duboko udubio u duhovno. Proučavao je djela/knjige Justinusa Kernerera, Jung-Stilinga, Emanuela Swedenborga, Jakoba Boehmea, Johanna Tennhardta. No Biblija je, ipak, bila njegov stalni pratioc te je do samog kraja njegova života ostala izvor njegovog nadahnuća.

Usprkos njegovim mnogostrukim talentima/sposobnostima, Lorber je, sve do onog trenutka dok mu nije bilo ponuđeno mjesto dirigenta Opere u Trstu, jedva 'preživljavao' (ili 'zaradivao je taman toliko da se može prehraniti'). I dok se pripremao prihvatiti tu poziciju kojom bi služio ovom svijetu, on dobi nalog da će biti 'Božji Pisar'. U rano jutro 15. Ožujka 1840 godine, završivši upravo jutarnju molitvu, on začu jasan glas u predjelu srca koji mu je naredio: **'Ustani, uzmi svoje pero i piši!!'**

Odmah je obustavio sve pripreme za put, te se poslušno sjeo za stol i zapisao na papir što mu je tajnoviti glas diktirao. Bio je to uvod za njegovo prvo djelo, 'Božje Domaćinstvo': **'Ovako govori Gospod svakome, i to je istinito, vjerodostojno i izvjesno: Tko hoće razgovarati sa Mnom, neka Mi pride, i Ja ću položiti odgovor u njegovo srce. Ali, samo će oni čisti, čije je srce puno poniznosti, čuti zvuk Mog glasa. I sa onim kome Sam draži nego li cio svijet, i tko Me ljubi kao nježna zaručnica svoga**

zaručnika, ću ići ruku pod ruku. Takvo ljudsko biće će Me uvijek vidjeti kao što brat gleda na brata i kao što sam ga Ja vidio još od vječnosti prije nego što je postojao.'

Od tog trenutka, trenutka u kojem je od Gospoda primio svoj prvi diktat, Neočekivano i Nećuveno je silno ušlo u život Jakoba Lorbera. Lorber će bez oklijevanja odbiti ponuđeno zaposlenje i sljedeće dvadeset i ćetiri godine, sve do svoje smrti u 1864 godini, će svakodnevno pisati bez prekida, ne konzultirajući ni jednu knjigu i ne poznavajući mnogovrsna znanja koja su tekla kroz njegovo pero kroz Unutrašnju Rijeć (**hoće reći kako Jakob Lorber nije razumio podosta stvari koje mu je Gospod diktirao**). Sve što je ispunjavalo njegov život je bila jedino poslušnost tom Unutarnjem Glasu.

Ćovjek bi trebao/morao govoriti u superlativima da bi izrazio tko je uistinu bio Jakob Lorber. Ako bi ga smatrali za književnika/pisca, onda bi on prevazišao sve autore, pjesnike, i mislioce svih vremena. Gdje se može pronaći takvo sveobuhvatno znanje: tumaćenja takve dubine, preciznije znanje o zemljopisnim, povijesnim, biološkim i prirodnim naukama, stvarnosti ili činjenicama koje datiraju još od početka svemira, nego u njegovim djelima? Ta djela se sastoje od 25 tomova od kojih svaki ima 500 stranica, ne uključujući i ostale manje zapise/manja otkrovenja. A ako ga smatramo za genija, onda on prevazilazi sve poznate posvećenike. Rijeć kojom bi ga opisali još nije pronađena (**ili 'iskovana'**), a ako je on sebe nazivao 'Božjim Pisarom', to je uistinu bilo u skladu sa njegovim poniznim zaposlenjem.

Jakob Lorber je umro 24 Kolovoza 1864. Predvidio je svoju smrt (**ili 'bio mu je poznat dan kada će umrijeti'**). Njegova je misija bila ostvarena (**ili 'ispunio je svoju misiju'**). Na groblju Sv. Leonharda u Grazu, na njegovoj nadgrobnoj ploći, stoje zapisane Pavlove rijeći (**Rimljanima 14:8**): **'I ako živimo i ako umiremo, Gospodu pripadamo.'**

Preveo i sastavio Lorens N.

www.akademijavjecnogproljeća.org